

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

MARTIE 2020: „RĂZBOIUL” CARE NU S-A ÎNCHEIAT
+ „SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA” ȘI MOȘTENIREA LOR
+ CUM SĂ EVITĂM UN CONFLICT + DUMNEZEU CEL BUN
+ ESTE ISUS NĂSCUT DIN TĂTĂL? + LIBERTATEA INDIVIDUALĂ

*Farmecul este
înșelător și frumuse-
țea este trecătoare,
dar femeia care
se teme de Domnul
va fi laudată.*

Proverbele 31:30

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

BIBLIA pentru femei

DISPONIBILĂ LA
EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE

Disponibilă în două dimensiuni și două coperte diferite.

1. ARTICOLE TEMATICE

Peste 300 de articole care aplică realitățile biblice la viața cotidiană

2. CITATE MOTIVAȚIONALE

Cânduri inspiratoare ale unor femei cucernice din diferite epoci

3. TABELE GRAFICE

Tabele care rezumă concepte și informații importante din Biblie

4. FEMEI DIN BIBLIE

Portretele biografice a peste 100 de femei din Biblie

Anul XCVII, MARTIE 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

DESCOPERĂ BIBLIA!

Immanuel Kant afirmă că existența Bibliei, ca o carte pentru oameni, este cel mai mare beneficiu pe care l-a avut vreodată rasa umană. Orice tentativă de a o minimaliza este o crimă împotriva umanității.

Fii gata să descoperi cea mai citită carte a tuturor timpurilor! Această carte, lucrarea de căpătâi a spiritualității creștine, conține Vechiul și Noul Testament și a câștigat fără drept de apel locul întâi în competiția cu celelalte opere scrise ale umanității.

Biblia este un cadou pe care Antichitatea l-a trimis prin veacuri până la tine. Scrierile ei consemnează acțiunile și intervențiile lui Dumnezeu în istorie și prezic viitorul. Ea oferă un sens vieții și discernământ practic, prezintă posibilitatea unei vieți viitoare și are o capacitate uimitoare de a schimba viețile oamenilor. Biblia îi poate transforma pe cei răi în oameni buni, pe cei triști în ființe fericite și pe cei slabi în oameni puternici.”

Cred că ați recunoscut textul de mai sus. El face parte din introducerea unui studiu biblic întregit de Biserica Adventistă din România. Este ghidul de studiu pe care îl oferim împreună cu Biblia prietenilor și cunoscuților noștri. Din luna noiembrie și până acum au plecat de la Editura Viață și Sănătate, pentru a fi distribuite, peste 100 000 de Biblii.

De ce Biblia? Pentru că Biserica Adventistă s-a născut datorită unor oameni care nu doar au citit cartea, ci au „mâncat-o”. Experiența lor, chiar dacă a fost mai întâi „dulce” și apoi „amară”, i-a făcut să aprecieze Biblia într-un mod special și să trăiască după îndemnul ei sfinte. De atunci și până astăzi, în fiecare zi de Sabat citim Biblia, studiem Biblia, predicăm Biblia. Fără Cuvântul lui Dumnezeu, am fi departe de așteptările Sale și ne-am rătăci direcția și chemarea. Astăzi mai mult decât oricând, lumea are nevoie de susurul blând și subțire al Cuvântului, dar și de strigătul lui puternic prin mijlocul cerului. Are nevoie să audă din nou glasul lui Dumnezeu care cheamă, care mustră și care mângâie. Dar noi nu putem răspândi un Cuvânt pe care nu îl iubim. Nu putem vorbi decât despre ceea ce am văzut și auzit.

Așa că provocarea pentru noi este dublă. Pe de-o parte, să citim Biblia cu rugăciune și preocupare, până când suntem schimbați „în același chip al Lui din slavă în slavă” și, pe de altă parte, să răspândim Biblia ca singura soluție a lui Dumnezeu pentru lumea noastră.

Nu trebuie să uităm însă că o Biblie primită din partea cuiva care nu o ia în serios poate fi un cadou politicos, dar o Biblie oferită de cineva care o crede și o trăiește are o putere mai mare, puterea unei vieți schimbate, a unei mărturii vii, argumentul cel mai greu de combătut de cei necredincioși.

Avem ocazia, în Anul Bibliei, să fim o Biblie deschisă pentru cei de lângă noi și să le oferim apoi textul ei ca să Îl cunoască și mai deplin pe Cel care ne-a scris cu sângele Său mântuirea și viața. ■

Balla Lorand, director Departamentul Publicații, Uniunea de Conferințe

CUPRINS

3 Editorial

Balla Lorand
Descoperă Biblia!

4 Spiritual

Filep István
„Unde ești, Adame?”

6 Spiritual

Emilian Niculescu
Îndreptățirea prin credință în Noul Testament (IV)

11 Info

Școala Postliceală Sanitară
„Sănătate și Temperanță” din Brăila

12 Istoria creștinismului

Benone Lupu
„Sfinții Împărați Constantin și Elena” și moștenirea lor (I)

15 Educație

Costel Gogoneață
Cum să evităm un conflict

16 Spiritual

Dan Constantinescu
Ce faci tu aici, (Ilie)?

18 Isprăvnicie

Ciprian Șandru
Dumnezeu cel Bun

20 Hermeneutică

Daniel Olariu
Procedul literar al revelației în cartea profetului Daniel (III)

22 Libertate religioasă

Dănuț Obăgean
Libertatea individuală și libertatea colectivă

25 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan
Este Isus născut din Tatăl?

26 Reflecții

Mugurel Asaftei
„Războiul” care nu s-a încheiat

27 Teologie

Florin Lăiu
Promisiunea solemnă de pe Muntele Măslinilor

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu
Gândul lui Isus

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Eroi din Biblie

„UNDE EȘTI, ADAME?”

POATE ÎN MOD
INCONȘTIENT
SUNTEM LUAȚI DE
CURENT FĂRĂ SĂ
CONȘTIENTIZĂM
CE ȘI PENTRU
CE FACEM. UN-
DEVA, ÎNTR-UN
SALON DIN PARIS
SE STABILEȘTE
O OARECARE
MODĂ, IAR NOI
O URMĂM, NE
LĂSĂM PURTAȚI
DE CURENT,
CHIAI DACĂ
ESTE LIPSIT DE
ORICE RAȚIUNE.
ÎN DOMENIUL
DOCTRINELOR
APARE O IDEE
NOUĂ, PE CARE O
AUZIM FRECVENT,
CA APOI SĂ NE
LĂSĂM PURTAȚI
DE CURENT. CEL
CARE SE LASĂ
LUAT DE CURENT,
ESTE DOMINAT
DE ALȚII, ESTE
ROBUL CIR-
CUMSTANȚELOR
ȘI AL INFLUEN-
ȚELOR.

Unde se poziționează omul în lumea creată? Oare el stăpânește mediul înconjurător sau este dominat de fenomenele naturii?

În trecutul nu prea îndepărtat, s-au stabilit parametrii între care ar fi posibilă viața pe Lună și s-au descoperit galaxii noi. Organizațiile preocupate de protejarea mediului ar dori să mențină la sub două grade tendința de creștere a temperaturii planetei noastre. Dar în timp ce știința cunoaște o creștere exponențială, catastrofele naturale produc o mulțime de victime. Trebuie să recunoaștem ca și în trecut: *Arma contra mortem non habemus!* (Nu avem arme împotriva morții). Ce este omul? Este stăpân sau este luat de curent?

Luați de curent

Primii destinatari ai Epistolei către evrei s-au transformat într-o comunitate luată de curent. Au obosit în așteptare pentru că și-au luat privilegiile de la Marele-Preot așezat la dreapta Tatălui. Creștinismul lor a început să fie fără sens, iar așteptarea revenirii lui Hristos a devenit obositoare.

Nu a existat și nu va fi niciodată o comunitate umană fără vreo formă de religie. Comunitatea iudeo-creștină a obosit în așteptarea venirii, și-a schimbat religia. Ceea ce abandonaseră anterior a devenit din nou o practică: aduc jertfe, se îndreaptă din nou spre preoți pământești, își pun nădejdea în Templul din Ierusalimul pământesc.

Și în poporul advent de azi se observă o oarecare întoarcere spre practici care au fost părăsite în trecut, fie de noi, fie de înaintașii noștri. Poate în mod inconștient suntem luați de curent fără să conștientizăm ce și pentru ce facem. Undeva, într-un salon din Paris se stabilește o oarecare modă, iar noi o urmăm, ne lăsăm purtați de curent, chiar dacă este lipsit de orice rațiune. În domeniul doctrinelor apare o idee nouă, pe care o auzim frecvent, ca apoi să ne lăsăm purtați de curent. Cel care se lasă luat de curent este dominat de alții, este robul circumstanțelor și al influențelor.

Ordinea creației: omul stăpân

Inițial, omul a fost așezat în poziția de stăpânitor al elementelor naturii. Epistola către evrei

sumează astfel aceste aspecte: „În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: «Ce este omul ca să-Ți aduci amine de el sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui». În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus.” (Evrei 2:5-8 p.p.). Omul a fost pus să fie stăpân peste peștii mărilor, peste păsările cerului și peste animalele de pe uscat. În Eden vedem pe om în poziția de stăpân. Dar ce vedem azi? Omul este adesea stăpânit de mediu și de împrejurări. Textul biblic citat continuă cu o surpriză. În timp ce aproape ne pronunțăm că omul nu se vede a mai fi stăpân, versetul continuă: „acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (v. 8 u.p.) Adverbul „încă” este expresia așteptării și a speranței. Vulnerabilitatea sa actuală nu este comparată cu slava trecută, ci cu viitorul biruințelor. Partea cea mai bună se află în viitor. Încă nu se vede faptul că omul este stăpân pe Pământ, dar este valabilă ordinea stabilită la creațiune: Dumnezeu l-a așezat să fie stăpân peste lumea creată. În prezent, acest fapt nu se vede. Dar ce se vede de fapt?

Iată Omul!

„Dar pe Acela care a fost făcut «pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii», adică pe Isus, Îl vedem «încununat cu slavă și cu cinste», din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Se vede că un OM, asemenea lui Adam la început, a fost încununat cu onoare și slavă: acest OM este Isus Hristos!

Atunci când Domnul Isus a pășit în lumea noastră, El a redobândit pas cu pas stăpânirea asupra lumii: în pustie este împreună cu fiarele sălbatice, asemenea lui Adam; învinge foamea; pe acoperișul templului, biruie încumetarea; pe muntele înalt, vanitatea, setea după mărire; în casa lui Petru, învinge boala; pe mare, furtuna;

în ținutul gadarenilor, pe demoni. Cu fiecare victorie, dușmanul trebuie să bată în retragere. Fiul omului începe să stăpânească din nou. În timp ce Isus redobândește teren după teren, vrăjmașul trebuie să se retragă într-un ultim domeniu: tărâmul morții – doar atât i-a mai rămas – și de acolo își manifestă pretențiile de stăpânire asupra Pământului.

Ca să zdrobească orice pretenție a dușmanului, Isus pășește și pe acest domeniu și îl dezarmează de ultima sa putere.

A gustat moartea

Nu toți cei care mor gustă moartea în adevărata ei amărăciune. Mulți oameni au avut parte de o moarte ușoară, fiind răpuși de ea în timpul somnului. Pur și simplu, din somnul obișnuit au intrat în somnul morții. Nu tot așa s-a întâmplat cu Domnul Isus. Când a intrat în Grădina Ghetsimani, a fost cuprins de o tristețe profundă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38). Evanghelistul Marcu ne spune că Isus a căzut pe genunchi, dovada unei stări sufletești cumplite.

Plăcerea Domnului Isus, care spusese că mâncarea Lui este înfăptuirea voinței Celui care L-a trimis, era de a îndeplini voia Tatălui. Acum, în locul „mâncării” preferate, se luptă cu un pahar amar. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Când Dumnezeu a pus asupra Lui păcatele lumii, la care El nu era deloc părtaș, Domnul Isus simte acea ruptură produsă între El și Tatăl. Tocmai de aceea a strigat dezvăluindu-și tristețea de moarte.

Oare ce a simțit Isus când păcatele lumii au fost așezate asupra Lui? Omul care nu și-a dereglat și stricat conștiința cunoaște acea suferință pe care o produc păcătuirea, reproșurile și remușcările conștiinței sale. Profetul Mica descrie astfel această stare: „Voi suferi mânia Domnului – căci am păcătuțit împotriva Lui – până ce

El îmi va apăra pricina și-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină, și voi privi dreptatea Lui” (Mica 7:9). Dar aceasta a fost doar o mică părticică din suferințele lui Isus.

Atunci când păcătoșii vor resimți suferințele rupturii finale, ruptura de Dumnezeu și de viață, aceea va fi doar o frântură din ceea ce a experimentat Isus în Ghetsimani. Păcătoșii vor purta doar vinovăția proprie, pe când „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6).

Imaginează-ți că trebuie să porți greutatea fizică a unui om, la care se adaugă treptat și a altora. În final, ar trebui să porți povara tuturor oamenilor. Sub o asemenea povară ai muri. Când Domnul Isus a strigat din cauza tristeții de moarte care îl copleșea, era purtătorul vinovăției întregii omeniri. El a luat asupra Sa toată greutatea faptelor care au provocat vreodată mustrări de conștiință oamenilor! În clipa aceasta ar fi putut muri din pricina păcatelor. Dar nu a murit. Un înger a venit și L-a întărit. Dar acest înger nu a venit să-I ia povara, ci pentru a-L încuraja în purtarea ei.

Ce ar fi fost mai ușor pentru Isus: să fi murit acolo sau să poarte mai departe povara? Este ca un bolnav chinat de dureri insuportabile, care își dorește odihna, dar primește în schimb un calmant, care doar îi prelungește agonia. Isus a gustat durerea morții până când a strigat: „S-a sfârșit!”

Nimeni nu a gustat moartea așa cum a gustat-o Isus. El a fost susținut de Dumnezeu ca să fie o priveliște pentru îngeri și oameni. Prin aceasta L-a proslăvit și a redobândit stăpânirea pentru om, prin gustarea morții, cu „moarte pe moarte călcând...”

Ce este de fapt omul? Omul luat de curent este robul propriilor imperfecțiuni, este victima elementelor naturii, supus morții, pentru că a pierdut slava inițială cu care a fost creat. De altă parte, biruința lui Isus asupra elementelor naturii și asupra dușmanului final, moartea, este biruința omului. Făgăduința că omul va stăpâni Pământul este încă valabilă, doar că încă nu este intrată pe deplin în vigoare. Dar ceea ce se vede este faptul că Fiul omului a devenit Stăpânul lumii în urma morții Sale. Tocmai de aceea făgăduința este încă valabilă, deși nu se vede pe deplin. În Hristos, redobândirea stăpânirii este garantată, ca și viața veșnică ascunsă în El. ■

REDOBÂNDIREA STĂPÂNIRII FILEP ISTVÁN

**OMUL CARE NU ȘI-A
DEREGLAT ȘI STRICAT
CONȘTIINȚA CUNOAȘTE
ACEA SUFERINȚĂ PE
CARE O PRODUC PĂCĂ-
TUIREA, REPOȘURILE
ȘI REMUȘCĂRILE
CONȘTIINȚEI SALE.**

Filep István este pastor, Conferința Transilvania Nord.

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ ÎN NOUL TESTAMENT (IV)

Am amintit într-un articol anterior că termenul ebraic *tsedaqah* (dreptate) derivă de la imaginea cântarului cu două talere aflate în echilibru.

Termenul „îndreptățire” din Noul Testament este traducerea cuvântului grecesc *dicaiosune*, al cărui înțeles, într-un sens larg, înseamnă starea de a fi așa cum trebuie să fii. Cuvântul provine din termenul *dike* (dreptate). În gândirea grecilor antici, dreptate înseamnă a da fiecăruia ce i se cuvine. Ideea aceasta o găsim exprimată astfel de către apostolul Pavel: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:7-8).

În cuprinsul evangheliilor este relatat cazul când Domnului Isus I-a fost adresată întrebarea-capcană dacă se cuvine să se plătească bir Cezarului. În loc de un răspuns afirmativ sau negativ, Mântuitorul a cerut să I se dea o monedă, i-a în-

trebat pe ispititorii Săi al cui chip este imprimat pe monedă și a formulat principiul: „«Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sunt?» «Ale Cezarului», I-au răspuns ei. Atunci, El le-a zis: «Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!»” (Matei 22:20-21).

Această formulare este o ilustrare atât de potrivită a conceptului de dreptate. Ravi Zacharias, un apologet creștin renumit din Statele Unite, născut în India, a făcut o remarcă interesantă cu privire la acest principiu enunțat de Domnul Isus, afirmând că din acest caz ar trebui să se înțeleagă mult mai mult decât obligația de a fi corect în obligațiile financiare, adică a da Cezarului banul care-i poartă chipul. Conform aceluiași principiu, omul, care prin creațiune poartă chipul lui Dumnezeu, trebuie să se dăruiască cu totul Creatorului său.

De fapt, întregul scop al planului de mântuire urmărește refacerea chipului lui Dumnezeu în om, așa cum a fost inițial creat, atingerea acelei staturi a plinătății lui Hristos, cum scrie apostolul Pavel: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și

**ÎNTREGUL SCOP
AL PLANULUI
DE MÂNTUIRE
URMĂREȘTE REFA-
CEREA CHIPULUI
LUI DUMNEZEU
ÎN OM, AȘA CUM
A FOST ÎNIIȚIAL
CREAT, ATINGE-
REA STATURII
PLINĂȚĂȚII LUI
HRISTOS.**

învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13). Iar acest obiectiv este posibil celui care se dăruiește lui Dumnezeu din recunoștință și iubire.

La creațiune, realizarea capodoperei numită om a durat atât de puțin pentru că lutul se supunea modelării în mâinile Creatorului. Dacă recrearea omului durează atât de mult, motivul este doar faptul că „lutul viu” poate accepta, poate întârzia și se poate chiar opune procesului de remodelare. Una dintre sculpturile marelui sculptor italian Michelangelo se numește „Sclavul”. Este o figură umană sculptată din marmură, pe care artistul nu a reușit să o termine. Ea a rămas în cariera de marmură, fiind „eliberată” doar parțial din închisoarea ei, restul trupului rămânând captiv în masa de piatră.

Putem spune că, în Noul Testament, îndreptățirea prin credință este tocmai acest proces de refacere a chipului lui Dumnezeu în om, redarea neprihănirii pierdute prin păcat. Cartea din Biblie care se concentrează cel mai mult asupra acestui subiect este Epistola apostolului Pavel către romani.

Definiția Evangheliei

Așa cum am amintit în primul articol, apostolul Pavel arată mai întâi în ce constă Evanghelia, adică vestea cea bună: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință»” (Romani 1:16-17).

Din această definiție inspirată a Evangheliei înțelegem că, pentru mântuirea omului, este necesară intervenția puterii lui Dumnezeu și aceasta pentru că starea de păcat este o stare de slăbiciune, de neputință, de dependență, de robie în slujba unor puteri mult mai mari decât puterile sale. Doar o putere superioară puterii păcatului și a lui Satana, cel care operează cu această putere, îi poate reda omului libertatea. Așadar, Evanghelia este vestea cea bună că Dumnezeu este dispus să ofere această putere și în virtutea ei are loc eliberarea omului.

„Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? «Da», zice Dom-

nul, «prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi»” (Isaia 49:24-25).

Omul primește în dar neprihănirea. Acceptarea darului se face prin credință. Apoi, conform aceleiași definiții a Evangheliei, credinciosul își menține starea de neprihănire (trăiește neprihănirea, conform textului biblic) tot prin credință. Dacă mai întâi puterea lui Dumnezeu s-a manifestat în procesul eliberării din starea de păcat, în etapa a doua, puterea lui Dumnezeu se manifestă în faptul că îl ajută pe credincios să biruie ispitele, obstacolele. Așa cum am menționat în articolele anterioare, prima etapă se numește „neprihănire atribuită”, iar a doua etapă este „neprihănirea împărtășită”.

Să analizăm pe rând toate aspectele redate în această definiție magistrală, dar și consecințele care decurg de aici.

Neprihănirea prin credință, sub aspectul de dar al lui Dumnezeu

Neprihănirea prin credință este prezentată ca fiind un dar și nu este nicidecum o recompensă care i se cuvine omului. Ea nu este nici o combinație a celor două, adică parțial dar și parțial recompensă. Ci este în totalitate un dar nemeritat, care nu poate fi obținut nici prin anumite merite, nici cu bani. De asemenea, darul acesta este absolut complet în vederea scopului pentru care este oferit. Cu alte cuvinte, omul nu trebuie să adauge nimic de la sine acestui dar pentru a-l face operant.

Acest aspect de dar complet al neprihănirii face să se năruie tot eșafodajul de slavă al omului, toate meritele sale și conduce la smerenia biblică, la acel **zero** din Galateni 6:3, determinând o dependență totală de Dumnezeu. În final, îl conduce pe om la realizări imposibil de atins prin propriile puteri. Tocmai acest aspect îl evidențiază Spiritul Profetic în definirea îndreptățirii prin credință: „Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu care coboară în țărână slava omenească și face pentru om lucrarea pe care el nu are puterea să o facă singur” (*Mărturie speciale*, seria A, 9:61, 1897).

În cele ce urmează vom prezenta modul cum se produce această „coborâre în țărână a slavei omului” și vom analiza elementele componente ale darului – credința, pocăința și faptele bune, desfăcând pachetul, așa cum se obișnuiește.

SOLI DEO GLORIA!
EMILIAN NICULESCU

DOAR O PUTERE SUPERIOARĂ PUTERII PĂCATULUI ȘI A LUI SATANA, CEL CARE OPEREAZĂ CU ACEASTĂ PUTERE, ÎI POATE REDA OMULI LIBERTATEA.

Credința

Este aceasta produsul omului sau este darul lui Dumnezeu? Biblia arată că „prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

Așa cum am arătat în alte articole, capacitatea de a crede o primește orice om la naștere. Conținutul credinței – ceea ce crede – este în funcție de alegerea fiecăruia. Dumnezeu oferă și conținutul prin Biblie, adică ce anume să credem.

De aici decurge faptul că omul nu se mai poate lăuda cu credința și credincioșia lui. Această capacitate i-a fost dăruită. Singurul lui merit este acela că a folosit acest dar oferit de Dumnezeu.

Pocăința

„După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: «Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața»” (Faptele 11:18).

Deși pocăința pare a fi lucrarea omului, ea este tot darul lui Dumnezeu. Pocăința produsă de om este teama de consecințele păcatului, nu simțământul vinovăției. Este regretul lui Cain: „pedeapsa este prea mare”, și nu vinovăția de a-și fi ucis fratele. Este pocăința lui Iuda, care aruncă înapoi arginții, în încercarea disperată de a opri avalanșa uriașă pe care o declanșat-o prin trădarea sa.

În schimb, pocăința dăruită este lucrarea Duhului Sfânt în interiorul omului: „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea. Căci uitate, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta” (2 Corinteni 7:10-11).

În consecință, omul nu se poate lăuda nici cu pocăința lui.

Fapte bune

Cel puțin acest element pare a fi al omului: el a făcut, el a dat, el a ajutat etc. În schimb, Biblia arată: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Ilustrație

Într-o familie urmează aniversarea zilei de naștere a lui Ionel. Va împlini zece ani. Părinții i-au promis copilului o petrecere. Ionel este foarte fericit și își invită prietenii de joacă și colegii. În ziua aniversării sosesc invitații, iar Ionel îi poartă în camera lui, unde mesele sunt încărcate cu tot felul de bunătăți. Părinții, cunoscând istețimea fiului lor, îi lasă pe copii să se bucure singuri în camera acestuia. Spre seară, după ce a plecat și ultimul musafir, Ionel se prezintă părinților plin de bucurie și le povestește că le-a dat oaspeților săi fructe, prăjituri, iar celor mai săraci le-a dat chiar și din jucăriile sale. Are dreptate Ionel? Are și nu are dreptate. Cine a dat în realitate? Părinții. El a săvârșit doar faptele bune pregătite mai dinainte de părinții săi.

Cu cât mai mult stau astfel lucrurile în relația noastră cu Dumnezeu! Deci nici faptele bune nu sunt meritul omului. „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4:7).

Atunci, cu ce fel de merite rămâne omul? Cu absolut nimic. Iată modul în care neprihânirea prin credință conduce la prăbușirea completă a eșafodajului meritelor omului. Dispar absolut toate motivele de mândrie personală. În schimb, crește în aceeași măsură recunoștința față de Dumnezeu. Pe tot ceea ce facem apar cele trei litere: SDG, care se găsesc pe toate manuscrisele ilustrului compozitor Johann Sebastian Bach: SOLI DEO GLORIA!

Această lucrare de smerire a omului în vederea operei de îndreptățire nu se datorează faptului că Dumnezeu Se simte atât de mult ofensat de mândria omului și de aceea trebuie ca omul să fie trezit la realitate și așezat la locul lui, ci pentru că este condiția *sine-qua-non* de a fi din nou „țărână”, „lut” fărâmițat și cu totul maleabil în mâna Creatorului, singurul care îl poate recrea. De aceea trebuie coborâtă în țărână toată slava omului, așa cum s-a exprimat Ellen G. White.

Tot din recunoașterea adevărului că totul vine de la Dumnezeu decurge implicit înțelegerea importanței unei dependențe continue și totale față de Dumnezeu: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17).

Problema dependenței de Dumnezeu o vom trata într-un articol viitor. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

**DIN RECUNOAȘ-
TEREA ADEVĂRU-
LUI CĂ TOTUL VINE
DE LA DUMNEZEU
DECURGE IMPLI-
CIT ÎNȚELEGEREA
IMPORTANȚEI
UNEI DEPENDENȚE
CONTINUE ȘI
TOTALE FAȚĂ DE
DUMNEZEU.**

CASA DE ODIHNĂ EFORIE SUD 2020

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Eforie Sud, str. Mihai Viteazu nr. 49–51, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 5 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil nou și modern, compus din 20 de camere cu câte două paturi fiecare și baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Adresă poștală: str. Erou lăncu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov. Telefon: 0744 388 030; 0740 104 001. E-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Eforie Sud + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR

7 – 12 iunie	28 iunie – 3 iulie	19 – 24 iulie	9 – 14 august	30 august – 4 septembrie
14 – 19 iunie	5 – 10 iulie	26 – 31 iulie	16 – 21 august	6 – 11 septembrie
21 – 26 iunie	12 – 17 iulie	2 – 7 august	23 – 28 august	

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/ZI/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani	Copii între 4 și 14 ani	Copii între 0 și 4 ani
mai	Cu saltea și lenjerie	Fără saltea	gratuit
125 lei	mai	mai	
135 lei	70 lei	57 lei	
iunie	iunie	iunie	
135 lei	75 lei	60 lei	
iulie/august	iulie/august	iulie/august	
155 lei	80 lei	65 lei	
septembrie	septembrie	septembrie	
135 lei	75 lei	60 lei	

DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, după ora 14, cu servirea prânzului, și se încheie vineri, până în ora 10, după servirea micului dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Bani depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri excepționale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.

CASA DE ODIHNĂ SOVATA-BĂI 2020

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Sovata-Băi, str. Trandafirilor nr. 64, jud. Mureș, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 10 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil modernizat, compus din 11 camere dotate cu baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Adresă poștală: str. Erou lăncu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov. Telefon: 0744 388 030; 0740 104 001. E-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Sovata + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR

24 mai – 3 iunie	21 iunie – 1 iulie	19 – 29 iulie	16 – 26 august
7 – 17 iunie	5 – 15 iulie	2 – 12 august	30 august – 9 septembrie

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/ZI/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani	Copii între 0 și 4 ani
mai – septembrie	mai – septembrie	gratuit
110 lei	65 lei	

DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, incluzând masa de prânz, și se încheie miercuri, după micul dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Bani depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri speciale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.

Doru Belu

Este trist când oamenii buni ai lui Dumnezeu sunt loviți de o boală cruntă și trec la odihnă. Printre credincioșii din Craiova și din Conferința Oltenia s-a simțit puternic trecerea la odihnă a fratelui Doru Ioan Belu. Generația noastră nu a cunoscut războiul, însă rămânem într-o luptă nevăzută, de care devenim mai conștienți când, lângă noi, camarazii noștri, frații noștri pier. Atunci realizăm că trebuie să strângem rândurile. Hristos Domnul este Conducătorul nostru.

Doru Ioan Belu s-a născut la 5 iunie 1965 în Aiud, județul Alba, și a fost singurul copil al familiei pastorului Ion Belu și Filofteia. Din copilărie a preluat frumos valorile părinților lui, care l-au educat cu mare înțelepciune, insuflându-i respectul pentru Dumnezeu, pentru viață și oameni, credința în El și dorința după mântuire. Așa se explică maturitatea, consecvența, personalitatea bine conturată, prietenia, puterea de analiză, competența, seriozitatea și demnitatea lui. De curând, unul dintre băieții lui l-a caracterizat ca fiind „cel mai cinstit om pe care l-am cunoscut”.

Dumnezeu i-a oferit o mare împlinire când a întâlnit-o pe Crenguța Alis Hodoboc, pe atunci studentă la medicină în Craiova și ulterior în București. A descoperit la ea valori și principii asemănătoare cu ale lui și au hotărât să traverseze viața împreună, unindu-se prin căsătorie în fața lui Dumnezeu în data de 18 august 1991. Domnul le-a oferit bucurii deosebite prin nașterea la diferență de un an și jumătate a celor doi băieți, Andrei și Alexandru Mugurel. Ambii sunt astăzi oameni valoroși pentru societate, prin ocupația nobilă pe care o practică.

La vârsta de 29 de ani, Doru a primit o cruntă lovitură. Tatăl lui, pastorul Ion Belu, activ în lucrare la vremea aceea, a încetat din viață, răpus de o boală asemănătoare cu cea care i-a curmat și lui viața.

În ce privește pregătirea profesională, din anul 1984 până în 1989, a urmat Facultatea de Exploatare Miniere, Petroșani. După finalizarea cursurilor, a fost angajat inginer la Horezu, Vâlcea. În anul 1997, s-a transferat la Institutul de Proiectări Miniere din Craiova pentru scurt timp și a urmat cursurile Facultății de Științe Economice din Craiova, pe care a absolvit-o în anul 2000. În timpul acesta a lucrat ca pedagog al Liceului Teologic Adventist din Craiova, devenind un reper moral pentru mulți elevi care au trecut prin școală în acea vreme. A legat prietenii de durată și a oferit un exemplu de viață deosebit. Darurile și înzestrările lui au fost remarcate și a fost invitat de Biserica Adventistă să ocupe slujba de lucrător biblic cu atribuții pastorale în districtul Întorsura-Perișor. Apoi, în anul 2001, a fost transferat în calitate de capelan la Liceul Teologic Adventist din Craiova.

În anul 2014, a fost invitat de Conferința Oltenia să preia postul de economist-contabil al instituției. A coordonat activitatea economico-financiară a Conferinței cu mare competență și responsabilitate. În plus, a slujit mulți ani ca prezbiter în comunitatea din Craiova, fiind un reper și un factor de echilibru. Claritatea cu care predica sau susținea studiile Școlii de Sabat a fost mereu impresionantă.

Din nefericire, în noiembrie 2017, starea lui de sănătate s-a depreciat. A fost diagnosticat cu cancer pancreatic. A urmat un lung șir de tratamente diferite, dar din decembrie anul trecut, starea lui de sănătate s-a degradat accelerat. Organismul nu a mai răspuns la tratament, a devenit tot mai slăbit, nu a mai putut lucra, se deplasa cu dificultate și nu se mai alimenta corespunzător. În dimineața zilei de 3 februarie 2020, s-a stins din viață în prezența mamei lui. Ne rămân credința fermă în Domnul nostru și speranța că ne vom reîntâlni. Atunci vom privi la scene de vis în care soțul își va întâlni soția și copiii își vor îmbrățișa tatăl.

A consemnat **Ovidiu Băluță**, pastor.

Amalia Naciu

O inimă care a bătut peste 93 de ani s-a oprit. Mamă, soție, bunică și străbunică, Amalia Naciu a fost chemată la odihnă în seara de vineri, 18 octombrie 2019.

S-a născut la 23 aprilie 1926, într-o familie modestă din Frata, județul Cluj, fiind a șasea din cei nouă copii.

Cunoaște greutățile inerente unei familii numeroase. La doar 12 ani rămâne orfană de tată și viața devine și mai grea. Amalia iubea mult cântecul și era atrasă de discuțiile religioase. O mătușă o invita adesea la întâlnirile primilor adventiști din Frata. Într-o seară de vineri, a răspuns invitației și a fost destul ca să aprindă în inima ei o scânteie care nu s-a mai stins.

În anul 1949, primește botezul în Biserica Adventistă din Frata, iar doi ani mai târziu, în 1951, se căsătorește cu Florea

Naciu. Dumnezeu a binecuvântat familia lor cu cinci băieți sănătoși. A avut bucuria să-i vadă pe toți intrând în apa botezului, sub blânda ei îndemnare, de-a lungul creșterii lor și slujind apoi ca stâlpi ai bisericii locale. A iubit mult imnul „Îmi amintesc de-o scumpă zi”, care îi amintea de experiența convertirii, imn care s-a cântat și la înmormântarea ei din 21 octombrie, o zi de toamnă în straie de vară. Cuvintele de mângâiere au fost aduse familiei și celor peste trei sute de participanți prin Ioan Orban, Romeo Asanache, Ștefan Mateaș și Ilie Cristea. Familia așteaptă cu dor ziua reîntâlnirii cu ea pentru veșnicie.

Viața ei plăcută se potrivește cu frumosul gând biblic: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu, uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința” (Evrei 13:7).

A consemnat **Ilie Cristea**, pastor.

ȘCOALA POSTLICEALĂ SANITARĂ „SĂNĂTATE ȘI TEMPERANȚĂ” DIN BRĂILA

Școala Postliceală Sanitară „Sănătate și Temperanță” din Brăila este acreditată prin Ordinul Ministrului nr. 6190 /2009. Curriculumul școlar este elaborat de Ministerul Educației și aprobat prin ordin al Ministrului Educației.

DECLARAȚIE DE MISIUNE

Școala Postliceală Sanitară „Sănătate și Temperanță” oferă oportunitatea dezvoltării personale și profesionale a studenților ei prin transmiterea unor cunoștințe medicale corespunzătoare și a unei perspective biblice asupra omului, pregătindu-i în mod deplin pentru o educație medicală preventivă și o îngrijire de calitate.

„Obține o calificare azi pentru a avea o șansă mâine.”

„Nicio misiune nu este mai nobilă decât aceea de a-ți sluji aproapele.”

Oferta educațională

Diplomele eliberate la absolvire sunt recunoscute pe plan național și internațional.

Durata studiilor pentru calificarea asistent medical generalist este de trei ani.

Dacă vă preocupă binele celor din jur și doriți o atmosferă încărcată de valori autentice, veniți la Școala Sanitară „Sănătate și Temperanță” Brăila, pentru că aici timpul trece în favoarea dumneavoastră!

Pentru anul școlar 2019–2020 avem disponibil un număr de 56 de locuri.

Durată: 3 ani

Perioada de înscriere: 1 iulie – 30 august 2020

Perioada de interviu: 1 – 4 septembrie 2020

Admiterea se face pe bază de dosar + interviu.

ADMITERE 2020
1 IULIE - 31 AUGUST

INTERVIU
1 - 4 SEPTEMBRIE

0239.662.611
scoalasanitara@gmail.com

„Nicio misiune nu este mai nobilă decât aceea de a-ți sluji aproapele.”

Dosarul de înscriere

- copie diplomă de bacalaureat/adeverință absolvire bacalaureat/adeverință absolvire liceu
 - copie certificat de naștere;
 - copie carte de identitate;
 - copie certificat de căsătorie (după caz)
 - adeverință de la medicul de familie cu specificarea: apt de studii.
 - taxă de înscriere: 100 Ron
- <http://www.scoalasanitaradrluca.ro>
Tel: 0239662611
mail: scoalasanitara@gmail.com
facebook: <https://www.facebook.com/sanatatesitemperanta/> ■

„SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA” ȘI MOȘTENIREA LOR (I)

ÎN CE MĂSURĂ
ÎMPĂRAȚUL CON-
STANTIN A SLUIT
INTERESELE
CREȘTINISMULUI?
CE PUTEM SPUNE
DESPRE VIAȚA
LUI?

Împărații Constantin și Elena sunt unii dintre cei mai iubiți sfinți în Biserica Ortodoxă. Ei sunt recunoscuți și de Biserica Coptă, Catholică Orientală și Greco-Catholică. Potrivit unei statistici a Ministerului Afacerilor Interne, sunt 1 755 846 de cetățeni români care poartă numele Constantin și Elena, dintre care peste 1,1 milioane sunt bărbați și aproape 608 000 sunt femei¹. De asemenea, sunt 2 122 de biserici, mănăstiri și schituri care poartă hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena². Inaugurarea acestui număr mare de mănăstiri a fost făcută în secolul al XVII-lea de Catedrala Patriarhală, locaș ridicat de voievodul Țării Românești, Constantin Șerban Basarab (1654–1658).

În anul 2002, cu ocazia sărbătorii hramului catedralei, o delegație a Bisericii Ortodoxe din Cipru i-a dăruit Patriarhului Teoctist o raclă cu fragmente din moaștele Sfinților Împărați Constantin și Elena, aduse de la Mănăstirea Kykkos. Prețioasa relicvă a devenit obiect de cult și, în fiecare an, în ziua prăznuirii sfinților, este scoasă în procesiune și așezată spre închinarea credincioșilor. Este purtată în procesiune și prin bisericile din România care au ales hramul lor și este venerată pretutindeni de mulțimi de oameni greu de numărat.

Dragostea și respectul pentru împăratul care a dat libertate creștinilor sunt justificate și binevenite, dar se ridică următoarele întrebări: A fost el cu adevărat eliberatorul creștinilor? Este dreaptă venerarea lui? În ce măsură împăratul Constantin a sluit interesele creștinismului? Ce putem spune despre viața lui? Dar despre botezul lui? Cine a fost el cu adevărat? Dar Sfânta Elena? Aceste întrebări sunt importante fiindcă, în funcție de răspuns, ar trebui să ne modelăm și atitudinea față de ei.

Despre împăratul Constantin avem multe surse de informații. Eusebiu din Cezareea³, Girolamo⁴, Zosimo⁵, Socrate Scolasticul⁶, Teodoret din Cir⁷, Sozomen⁸ Valesiano⁹ sunt câțiva dintre cei care ne dau informații cu privire la viața și acțiunile împăratului. Lactanțiu¹⁰ și Eusebiu, care l-au cu-

noscut personal, aduc informații interesante cu privire la viața sa. În încercarea de a răspunde la întrebările de mai sus, vă invit să vedem care sunt principalele momente din viața sa.

Flaviu Valeriu Aureliu Constantin se naște la Naissus pe 27 februarie 274. Este numit împărat în anul 306, devenind unul dintre împărații cei mai importanți ai Imperiului Roman. Despre copilărie și adolescență nu avem multe informații, prevalând principiul după care eroii nu sunt copii. Viața lui este prezentată din momentul în care a început cariera militară. După o serie de succese în Africa și Europa, Dioclețian îi dă titlul de tribun de primul grad, ceea ce este echivalent cu Comandantul legiunii romane. În această calitate urmează o altă serie de victorii. Se căsătorește cu Minervina, pe care a avut-o de soție până în anul

307, când o repudiază și se căsătorește din interes cu Flavia Massimiana Fausta, fiica lui Maximilianus¹¹, care, jucând în mod murdar, nu voia decât să îl ucidă. Fausta îi descoperă soțului planul tatălui ei și Constantin îl obligă să se sinucidă¹².

La moartea tatălui său Constanțiu Clor (306), Constantin este proclamat *Augustus*¹³ de către armatele sale din Britannia și începe ascensiunea la putere. Deja în ochii săi se vedea împărat. Omul simplu, soldatul de altădată, s-a transformat treptat într-o figură doritoare de aplauze și adulații. Îmbracă haine luxoase, adoptă pompa asiatică preluată de la Dioclețian, introduce ceremonii lungi și obositoare, iar în curtea palatului ridică un tron înalt, obligând pe oricine se apropia să îngenuncheze. În cele din urmă a început să se considere trimisul lui Dumnezeu pe pământ: „Este Dumnezeu cel care a vrut serviciul meu și m-a considerat demn să împlinesc deciziile Lui.”¹⁴

Dorind să ocupe tronul din Roma, la moartea lui Galeriu (311) s-a aliat cu Liciniu împotriva lui Maxențiu. În fruntea unei armate impresionantă de 90 000 de pedestrași și 8 000 de călăreți¹⁵, a intrat în Italia cu intenția să îl înfrunte pe Maxențiu. Armatele lui Maxențiu i-au ieșit înaintea la Torino, Milano și Verona. Constantin le-a înfrânt relativ ușor, deschizându-și drumul către cucerirea Romei. Ajuns în fața Cetății eterne, și-a organizat bine trupele. Bătălia s-a dat la Ponte Milvio, pe 26 octombrie 312, în condițiile în care Maxențiu, care se credea invincibil cu armate mult superioare, le-a aruncat dincolo de pod într-un atac neînțelept, rău calculat. Contraatacurile lansate de Constantin din flancuri, surpau podul și „minunea crucii” au transformat bătălia într-un adevărat măcel pentru armata lui Maxențiu. Pe 28 octombrie, Constantin a intrat triumfător în oraș, aclamat de cetățenii urbei. Senatul l-a primit cu onoruri și i-a oferit Basilica lui Maxențiu, împreună cu o statuie de aur în semn de omagiu. Totodată i-a fost oferit titlul de *Augusto per la seconda volta* – „a doua oară August”, cu puterea de a acționa în tot imperiul.¹⁶ Victoria lui Constantin a fost atribuită intervenției lui Dumnezeu.

Victoria crucii

Cei care văd în Constantin un eliberator creștin atribuie victoria de la Ponte Milvio unei viziuni pe care ar fi avut-o înainte de bătălie. Informațiile transmise de Eusebiu și Lactanțiu¹⁷ spun că ar fi văzut o încrucișare de lumini și scrisul: *In hoc signo vinces*. Noaptea următoare i s-ar fi arătat Hristos cerându-i să pună pe steaguri monograma lui Hristos (o suprapunere de

chi-rho), lucru pe care el l-ar fi făcut imediat. În puterea crucii l-ar fi înfrânt pe Maxențiu¹⁸.

Dacă vizităm Biserica lui Constantin din Piața Lateran, observăm printre picturile care îi descriu viața și una în care el privește cu uimire crucea de pe cer. Cât adevăr este în această imagine? A văzut el cu adevărat crucea? Unde s-a petrecut lucrul acesta?

Relatarea lui Lactanțiu, care a trăit mai aproape de eveniment, spune în mod simplu: „I-a fost poruncit să transcrie litera X cu semnul lui Cristos deasupra.”¹⁹ Evident, Lactanțiu nu vorbește despre cruce așa cum o știm noi astăzi, ci despre X, ba chiar mai mult, pe o monedă găsită la Ticinu (Pavia), din anul 315 d.Hr., vedem că litera X (chi) și litera P (rho) nu sunt suprapuse după cum spune Lactanțiu²⁰; P este pe coif, în timp ce X este pe sceptrul imperial²¹. Deci? Nu este sigur că împăratul a văzut crucea. Ba chiar mai mult: simbolul lui X era și semnul „demiurgului lui Platon”²² și al Soarelui.

Istoricul Ludovico Gatto²³, profesor și specialist în istorie medievală la Universitatea Sapienza din Roma spune: „În realitate, X era și simbolul Soarelui și se aseamănă cu cel creștin, așa că este dificil să spunem care era convingerea lui Constantin, dacă era creștinism sau mitraism”²⁴.

Luigi Pareti confirmă: „Acel semn mereu repetat (X) avea o dublă semnificație: era simbolul Soarelui și al lui Hristos”²⁵.

„E posibil să fi fost o contaminare dintre simbolul Soarelui, reprezentat în Galia cu o cruce în mijlocul unui cerc, și simbolul lui Hristos”²⁶, spune și E. De Rosa. *Webster Dictionary*, confirmă: „X în mijlocul unui cerc era simbolul Soarelui în cultura celtică nordică a Europei.”²⁷ Afinitatea lui Constantin pentru cultul solar este bine cunoscută și să nu uităm că împăratului îi era cunoscut acest semn încă de când era în Galia. Foarte cunoscut. Era Dumnezeu său preferat.

Este greu de crezut că într-o noapte Constantin a reușit să convingă toate armatele sale să accepte semnul creștinilor, în timp ce el însuși era păgân. Pentru armate și probabil pentru Constantin însuși, „nu a fost decât un semn solar și majoritatea soldaților trebuiau să fie convinși că victoria aparține Soarelui”²⁸. El era dumnezeul lor. Sculptarea chipului lui Apollo pe arcul de triumf pentru a comemora victoria asupra lui Maxențiu arată că nu lui Hristos, ci lui Apollo considerau că i se datora victoria. De unde viziunea crucii? Eusebiu

TRADITIE SI
ADEVAR
BENONE
LUPU

ESTE GREU DE CREZUT
CĂ ÎNTR-O NOAPTE
CONSTANTIN A REUȘIT
SĂ CONVINGĂ TOATE
ARMATELE SALE SĂ
ACCEPTE SEMNUL
CREȘTINILOR.

UNDE A VĂZUT
CONSTANTIN
CRUCEA CARE
ERA MONOGRA-
MA LUI HRISTOS
SAU SIMBOLUL
SOARELUI? LA
TORINO, MILA-
NO, VERONA
SAU LA ROMA?
ÎNTREBAREA ȘI
MAI SPINOASĂ
ESTE: A VĂZUT
CU ADEVĂRAT
O CRUCE?

face această afirmație, dar nu dă nicio referire la loc și timp, drept urmare s-au născut multe legende cu privire la acest fapt, ducând la construirea de monumente în cinstea apariției crucii în diferite locuri din Italia. O tradiție afirmă că ar fi văzut semnul în *Augusta Taurinorum*, lângă Torino, alții afirmă că ar fi fost la Verona sau Milano și un alt grup afirmă că a fost la Roma. Tradiția de la Torino este atât de puternică, încât merge în opoziție cu cea romană și a dus la ridicarea, în anul 1901, a unui monument care amintește evenimentul și care se află și astăzi în picioare pe Muntele Musine. Pe ea este scris: *In Hoc Signo Vinctes – a perpetuo ricordo della vittoria del cristianesimo contro il paganesimo riportata in virtù della Croce nella valle sottostante in principio del secolo IV Sua Maestà il Re Vittorio Emanuele III March. Medici Sen. Del Regno Cont. Carlo e Cont. Giulia Cays di Caselette*.²⁹

Unde a văzut Constantin crucea, care era monograma lui Hristos sau simbolul Soarelui? La Torino, Milano, Verona sau la Roma? Întrebarea și mai spinoasă este: A văzut cu adevărat o cruce?

Cum se face că Lactanțiu povestește una și Eusebiu alta? În *Vita Constantini*, Eusebiu nu

spune nimic de victoria de la Ponte Milvio, descrisă mai târziu în *Storia Ecclesiastica*, din auzite, unde îl compară pe Maxențiu, care s-a înecat în Tevere, cu Faraon și armatele lui înecate în mare. Profesorul de teologie Buonaiuti spune despre semnul crucii, văzut de împărat: „Apologia a fost dintotdeauna o mare și fabuloasă creatoare de legende.”³⁰

A fost crucea lui Constantin o legendă? Nu știm, dar ceea ce știm este că, deși împăratul a favorizat creștinismul, el a trăit fără creștinism, fără cruce, ca un păgân, până în ziua morții sale. A adoptat titlul de *Pontifex Maximus*, și-a repudiat sau omorât soțiile una după alta, și-a ucis fiul, a complotat fără scrupule împotriva coregenților care îi erau rude, a susținut cultele păgâne deopotrivă cu cel creștin și a continuat să aducă sacrificii lui Apolo în cea mai mare parte a vieții lui. În ciuda păgânismului evident, este considerat sfânt pentru edictul de libertate dat creștinilor, pentru favorurile și donațiile făcute lor și pentru că s-a botezat. Să analizăm pe rând aceste argumente. ■
(Va urma)

Dr. Benone Lupu este pastor în Italia.

¹ „Astăzi sunt Sfinții Constantin și Elena”, în www.ziare.com, 21 mai 2018.

² Violeta Pușcașu, *Așezări monastice din România închinare Sfinților Împărați Constantin și Elena*, publicat în *Academia*, tab 2, p. 3. Vezi și *Atlasul istoric al mănăstirilor și schiturilor ortodoxe din Romania*, Biblioteca Națională a României, București, 2010.

³ Eusebiu din Cesareea, *Vita di Costantino*, tradus de Laura Franco, Milano, 2008.

⁴ Girolamo, *Chronicon*, VII, 34.

⁵ Zosimo, *Storia nuova*, II, 26/29-33.

⁶ Socrate Scolasticul, *Historia Ecclesiastica*, vol. I, 39-55.

⁷ Teodoret din Cir, *Historia Ecclesiastica*, I, 30.

⁸ Sozomen, *Historia Ecclesiastica*, II, 34.

⁹ Valesiano, *Vita di Costantino*, I.

¹⁰ Lactanțiu, *De mortibus persecutorum*, I-II.

¹¹ Francesco Gusta, *Vita di Costantino il Grade con un esame critico*, Napoli, 1806, tom I, p. 67.

¹² Eutropiu, *Breviarium historiae romanae*, X, 3.

¹³ Eutropio, *Breviarium ab Urbe condita*, X, 2.

¹⁴ Eusebiu, *Vit. Const.*, II, 11.28.

¹⁵ Zosima, *Storia nuova*, II, 15.1.

¹⁶ Ernesto Buonaiuti, *Storia del Cristianesimo*, Roma, 2002, p. 152.

¹⁷ Lactanțiu, *De mortibus persecutorum*, cap. XLIV, 5.

¹⁸ Ioan Rămureanu, *Istoria Bisericească Universală*, BOR, București 1992, p. 98.

¹⁹ „Commonitus est in quiete Constantinus, ut caeleste signum dei notaret in scutis atque ita proelium committeret. Facit ut iussus est et transversa X littera, summo capite circumflexo, Christum in scutis notat” – „A fost avertizat Constantin în liniște, cu semn

ceresc de la Dumnezeu, să scrie pe scuturi și să meargă să lupte. I-a fost poruncit să transcrie litera X cu semnul lui Cristos deasupra”. Traducere liberă. Lactanțiu, *De mortibus persecutorum*, cap. XLIV, 5.

²⁰ Franz Altheim, *Deus invictus: le religioni e la fine del mondo antico*, Roma, 2007, p. 140

²¹ Sunt și monede unde cele două simboluri sunt suprapuse.

²² Livia Tirticco, Il „segno” della visione-visioni di Costantino nella testimonianza di Eusebiu relativamente alla Vita Costantini, Teză de diplomă, 2002, p. 12.

²³ Ludovico Gatto este profesor la Universitatea Sapienza di Roma, specialist în Istorie medievală. A publicat foarte multe articole și 16 cărți de specialitate.

²⁴ Ludovico Gatto, *Storia di Roma nel Medioevo*, Roma, 1999, p. 24.

²⁵ Luigi Pareti, *Storia di Roma e del mondo romano Da Decia a Costantino*, Torino, 1972, p. 209.

²⁶ E. De Rosa, *La croce: iconografia e interpretazione, secoli I-inizio XVI : atti del Convegno internazionale di studi*, Napoli (6-11 decembrie 1999), Napoli, 2007, p. 20.

²⁷ Webster Dictionary (1986, p. 130) citat în Gary Forsythe, *Time in Roman Religion: One Thousand Years of Religious History*, New York – London, 2012, p. 150.

²⁸ Luca Loschiavo, *Letà del passaggio: All'alba del diritto comune europeo (secoli III-VII)*, Torino, 2016, p. 40.

²⁹ Inscriptia se poate vedea și astăzi: „În acest semn vei învinge, o amintire eternă a victoriei creștinismului contra păgânismului, realizată prin puterea crucii în această vale, realizată la începutul secolului al IV-lea. Maiestatea Regele Vittorio Emanuele III March. Medici Sen. Del Regno Cont. Carlo și Cont. Giulia Cays di Caselette”.

³⁰ Buonaiuti, *Storia*, p. 153.

CUM SĂ EVITĂM UN CONFLICT

Cu toții ne dorim să avem relații fericite și împlinite, fără pic de divergențe sau, dacă totuși există, acestea să fie foarte repede depășite. Dincolo de acest gând, realitatea ne demonstrează fiecăruia că, uneori, suntem parte a unui conflict care ne afectează atât din punct de vedere cognitiv, cât și emoțional.

Conflictele se amplifică rapid când sunt activate funcțiile creierului reptilian, cea mai primitivă parte a creierului nostru. Odată activate, ne pierdem rațiunea și spunem lucruri pe care apoi le regretăm. Pe de altă parte, rezolvarea conflictelor implică disciplină, iar cea mai importantă atitudine este să nu acționăm imediat, mânați de emoții și impuls.

Iată câteva tehnici prin care putem evita o ceartă, un conflict sau chiar ruperea unei relații:

Efectul „ogindă”

Mulți oameni tind să devină defensivi ca reacție tipică la conflict, ceea ce poate face lucrurile să se înrăutățească. Evitați această atitudine repetând ceea ce vă spune persoana din fața dumneavoastră, pentru a vă asigura că înțelegeți ce a vrut să transmită. „În loc să deveniți defensivi, oglinziți cealaltă persoană într-un mod calm. S-a dovedit că ogindirea calmează creierul, evitând comportamentul defensiv”, recomandă psihoterapeutul Lena Derhally.

Recunoaște-ți partea de vină

Egoul stă întotdeauna în calea rezolvării unui conflict. Puneți-l deoparte și recunoașteți unde ați greșit. De obicei, într-un conflict, fiecare persoană implicată are un procent de responsabilitate pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă îți dai seama unde ai greșit și-ți recunoști vina, tendința celui-lalt va fi să aibă aceeași atitudine.

Validează emoțiile celui-lalt

În fiecare conflict există două perspective și, implicit, două realități diferite. Doar pentru că perspectiva și realitatea ta sunt diferite de ale ce-

lui-lalt, nu înseamnă că unul are dreptate, iar celălalt nu. Străduiește-te să te plasezi în locul celui-lalt pentru a-i înțelege poziția, reacția, atitudinea.

Luați o pauză înainte de a reacționa

Dacă simțiți cum emoțiile pun stăpânire pe dumneavoastră, opriți-vă înainte de a spune ceva. Lăsați să treacă 5-10 minute și apoi vedeți dacă ați ales cele mai potrivite cuvinte.

Ascultați de două ori mai mult decât vorbiți

În timpul unui conflict, prima reacție este să spunem tot ce avem pe suflet. Ascultarea este regula de aur atunci când vine vorba de evitarea amplificării unui conflict. Recomandarea este aceea de a asculta de două ori mai mult decât a vorbi. Nu întâmplător avem două urechi și o singură gură.

În concluzie, vă lansez provocarea de a vă gândi, în mod analitic și cu dorința de a face o schimbare, dacă este necesară, la gândurile Scripturii regăsite în următoarele versete biblice: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12:10). „Trăiți în pace între voi” (1 Tesaloniceni 5:13 u.p.) ■

Costel Gogoneață este pastor, capelan al Asociației Studențești AMICUS București, psihoterapeut integrativ în formare.

**DINCOLO
DE LIMITE
COSTEL
GOGONEAȚĂ**

**REZOLVAREA
CONFLICTELOR
IMPLICĂ DISCIPLINĂ, IAR CEA
MAI IMPORTANTĂ
ATITUDINE ESTE SĂ
NU ACȚIONĂM NICI-
ODATĂ IMEDIAT.**

„CE FACI TU AICI, (ILIE)?”

Evadarea în trecut și alte subterfugii

Vom observa faptul că, la o întrebare cât se poate de clar definită, nu doar în ceea ce privește adresantul, ci și în timp și în spațiu, Ilie formulează un răspuns pe cât de elaborat, pe atât de ambiguu. Mai întâi, deși interogația este la timpul prezent (Ce faci, *acum?*), răspunsul se poziționează într-un trecut nedefinit („am fost plin de râvnă ...; am rămas numai eu singur”).

Evadarea în trecut sau nostalgia constituie deseori un simptom al depresiei sau al îmbătrânirii. Chiar dacă este înnoibilă de poezie, Eminescu invocând în a sa celebră „Scrisoarea a III-a” „trecutul de măririi”, nostalgia rămâne o cantonare într-un spațiu temporal care s-a terminat, altfel spus împlinit, pe care persoana în cauză nu reușește să îl depășească.

Există numeroase motive pentru care tentația evadării în trecut poate să ne îmbie pe oricare dintre noi:

- » eșecuri sau dezamăgiri personale profunde sau multiple conduc adesea la o anumită teamă de a înfrunta o realitate prezentă, aparent mult prea dificilă;
- » așteptări exagerate sau nerealiste față de anumite persoane sau situații, imposibil de realizat în existența cotidiană;
- » atașamentul excesiv față de niște repere pozitive de altădată, deseori scoase din context („Ce bine era pe vremea lui Stalin”, afirma cineva, „pentru că... eram mult mai tineri”);
- » teama de necunoscut și lipsa proiectelor de viitor pot constitui și ele cauze ale fenomenului amintit.

În plus, potrivit cercetărilor psihologului Gerd Thomas Waldhauser, de la Universitatea din Lund, Suedia, s-ar părea că, datorită memoriei selective, putem să ne antrenăm mintea pentru a uita momentele neplăcute.

Într-un asemenea context, Harold Pinter, unul dintre cei mai renumiți dramaturgi ai literaturii engleze contemporane, spunea: „Trecutul este ceea ce îți amintești, îți imaginezi că îți amintești, te convingi că îți amintești sau te prefaci că îți amintești.”

Un alt mod prin care Ilie încearcă să se eschiveze de la explicația care i se cere este schimbarea subiectului: „copiii lui Israel au părăsit..., au sfârșit... și au ucis...” Altfel spus, *indiferent ce fac eu aici, nu eu, ci copiii lui Israel sunt cauza*. Procedul nu e nou, îl găsim chiar și pe paginile de început ale Scripturii, ca răspuns la întrebarea divină „ce ai făcut?”: „Femeia..., ea mi-a dat” și respectiv „șarpele m-a amăgit”.

Mai mult, în paralel cu abaterea atenției către un alt subiect, Ilie se poziționează în starea de victimă: „caută să-mi ia viața”. Recunoscând cumva că postura și locul în care se găsește nu ar fi tocmai adecvate, el invocă în apărarea sa necesitatea supraviețuirii.

Într-adevăr, peștera a constituit, de-a lungul vremurilor, loc de refugiu sau de adăpost pentru Lot și fetele lui (Geneza 19:30), pentru cei cinci împărați urmăriți de Iosua (Iosua 10:16), pentru copiii lui Israel prizonieri de madianiți sau de filistenii (Judecătorii 6:2; 1 Samuel 13:6), pentru David (1 Samuel 22:1; 24:3) și, chiar în vremea lui Ilie, pentru prorocii Domnului ascunși de mânia Izabelei (1 Împărați 18:13).

Dar dacă, în fața oamenilor, asemenea subterfugii pot fi folosite cu succes uneori, în relația cu divinitatea ele sunt de prisos. O constată prorocul însuși care, după o interesantă succesiune de forțe ale naturii, primește aceeași întrebare: „Ce faci tu aici, Ilie?”

Trestia frântă n-o va zdrobi

„Nu în manifestări grandioase ale puterii divine, ci printr-un «susur blând și subțire» a ales Dumnezeu să Se descopere slujitorului său. El dorea să-l învețe pe Ilie că nu întotdeauna lucrarea ce se vede în cea mai mare demonstrație este cea mai reușită în împlinirea planului Său”¹, deși, în alte ocazii, prezența divină s-a manifestat și în forme spectaculoase.

„Un vânt foarte puternic dinspre apus”, a luat lăcustele cu care fuseseră pedepsiți egiptenii și le-a aruncat în Marea Roșie. „Un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea”, a uscat apele Mării Roșii. Și chiar înălțarea lui Ilie la cer urma să se petreacă „într-un vârtej de vânt”.

În cazul epifaniei de la Sinai, „tot muntele se cutremura cu putere”, iar prăbușirea zidurilor Ierihonului s-a datorat, cel mai probabil, tot unui cutremur.

„Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc.” Lui Moise, „Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc”, iar în peregrinarea popoului Israel în pustie, „Domnul mergea înaintea lor: ... noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze”.

În starea în care se afla Ilie, descurajat și – am spus noi astăzi – la limita depresiei, manifestările puterii divine ar fi avut însă probabil un efect devastator. De aceea cred că nu întâmplător a fost ales „susurul blând și subțire al Duhului lui Dumnezeu, care are putere să schimbe inima, influența plăcută a Duhului Sfânt, care lucrează pe tăcute, dar sigur, la transformarea și dezvoltarea caracterului”².

„O limbă dulce poate zdrobi oase” (Proverbele 25:15) sunt cuvintele înțeleptului Solomon, inspirate de Cel care și-a modelat vocea pentru a alina sensibilitatea rănită a prorocului Său. Ce lecție profundă pentru mulți dintre noi, care, în împrejurări asemănătoare, suntem tentați să venim cu argumentele-buldozer ale doctrinei, fără a ține cont că, procedând așa, riscăm să zdrobim o inimă frântă.

Acțiunea – medicamentul-minune

Marea majoritate a specialiștilor sunt de părere că, în tratamentul anxietății și depresiei, activitatea are un rol benefic. Efortul fizic eliberează endorfine – secretul natural al fericirii, iar exercițiile fizice regulate resetează creierul, făcându-l să gândească pozitiv.

Este și remediul pe care Dumnezeu îl alege pentru Ilie, după ce răspunsul său de tip copy-paste la repetarea întrebării divine ne edifică pe deplin asupra diagnosticului. El nu insistă în a-l convinge pe proroc asupra posturii sale neadecvate, nu face apel la rațiune și nici măcar la memoria recentă a acestuia, care i-ar fi putut revela beneficiile unei slujiri cu credință. Ci, pur și simplu, îl trimite la treabă: „Domnul i-a zis: «Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc și, când vei ajunge, să ungi pe Hazeel ca împărat al Siriei. Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca proroc în locul tău»” (1 Împărați 19:15,16).

Eficacitatea unui asemenea tratament este dovedită prin resetarea lui Ilie la standardele chemării sale ca profet, la fel de „plin de râvnă” ca mai înainte. Chiar dacă ultima poruncă îi prefigura practic un statut de... pensionar.

Îmi aduc aminte de un episod asemănător, care l-a avut ca protagonist pe socrul meu, reactivat o perioadă de câțiva ani după pensionare în firma unde lucram și eu. Ajunși acasă, după ce i-am organizat o frumoasă petre-

cere, la care s-a bucurat nu doar de părtășia colegilor, ci și de câteva cadouri simbolice, m-a întrebat direct: „Asta înseamnă că m-ai dat afară?” Cum nu puteam să neg, a trebuit să suport consecințele, rămânând o vreme fără sprijinul soției lui, care îngrijea pe atunci de fiica mea.

Spre deosebire de cazul amintit, Ilie își reia misiunea ascultător și fără comentarii, iar planul de retragere din activitate pregătit de Dumnezeu se dovedește a fi pe măsura dragostei și măreției Sale, prorocul fiind „înălțat la cer”.

Un gând de încheiere

Atunci când susurul blând și subțire al Duhului lui Dumnezeu îți va atinge inima cu întrebarea: „Ce faci tu aici?”, nu căuta răspunsul printre înfăptuirile trecutului, oricât de semnificative ar fi ele. Știi doar că „faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită” (Isaia 64:6). Și, chiar dacă n-ar fi așa, tot nu ai niciun merit, pentru că sunt „faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Desigur că, pentru o situație critică, mai poți pre-texta și contextul social, politic sau relațional care te-au silit să-ți găsești adăpostul în peșteră, dar la ce ți-ar folosi un asemenea subterfugiu?

La urma urmei, nu pe Dumnezeu îl interesează răspunsul tău, ci chiar pe tine însuși. Întrebarea e doar un pretext ca să-ți reamintești că El are un plan în care ar dori să te implice. Că Marea Trimitere te include și pe tine.

De aceea, răspunsul adecvat nu poate fi altul decât răspunsul prorocului Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!” Și atunci poți fi sigur că, după „pensionare”, vei fi vecin cu Ilie. Ți-a promis-o chiar Mântuitorul: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2,3). ■

**PLANUL
DIVIN
DAN
CONSTANTINESCU**

**„ȘI ACOLO, ILIE A INTRAT
ÎNTR-O PEȘTERĂ ȘI A RĂ-
MAS ÎN EA PESTE NOAPTE.
ȘI CUVÂNTUL DOMNULUI
I-A VORBIT ASTFEL: «CE
FACI TU AICI, ILIE?» EL
A RĂSPUNS: «AM FOST
PLIN DE RÂVNĂ PENTRU
DOMNUL DUMNEZEUL
OȘTIRILOR, CĂCI COPIII LUI
ISRAEL AU PĂRĂSIT LEGĂ-
MÂNTUL TĂU, AU SFĂRĂ-
MAT ALTARELE TALE ȘI AU
UCIS CU SABIA PE PRORO-
CII TĂI; AM RĂMAS NUMAI
EU SINGUR, ȘI CAUTĂ
SĂ-MI IA VIAȚA!»”
(1 ÎMPĂRAȚI 19:9,10)**

Prof. univ. dr. **Dan Constantinescu** predă economia și este licențiat și în teologie.

¹ Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 168.

² Ellen G. White, *op. cit.*, p. 169.

DUMNEZEU CEL BUN

DUMNEZEU NE-A
OFERIT ÎNALTA
ONORE DE A FI
ADMINISTRATORII
SĂI. NE-A LĂSAT ÎN
GRIJĂ RESURSELE
SALE CÂT TIMP
ESTE PLECAT. CÂND
NE NAȘTEM, DE-
VENIM ISPRAVNICI
ȘI AȘA RĂMÂNEM
PÂNĂ LA MOARTE.
BUNI SAU RĂI,
CREDINCIOȘI SAU
NECREDINCIOȘI,
TOT ISPRAVNICI
SUNTEM.

Când vine vorba despre a ne dezvălui identitatea noastră de neam, fiecare aducem în față unicitățile și superlativele pe care le avem. Noi suntem cei mai rapizi, noi suntem cei mai înalți, noi am inventat trenul. Avem uneori tendința de a le face mai frumoase și mai importante decât sunt în realitate, fiind convinși că doar așa pot ceilalți să surprindă particularitățile noastre.

Noi, românii, suntem singurul popor care și-a numit un conducător „cel Bun”. Despre Alexandru cel Bun se învață în clasele primare mai mult în treacăt, dar mie mi-au povestit mai multe despre el frații adventiști din Pârgărești. Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că păstoream o biserică ce nu semăna cu cele din jur. Erau cu toții adventiști de primă generație, așa că nu ne încurcam în tradiții și comitete lungi. Singura lor preocupare era misiunea, fiind tot timpul orientați spre ceilalți. Vorbeau limba maghiară, deși toate localitățile din jur erau românești.

Mi-am făcut curaj într-o zi și mi-am dat pe față curiozitatea: „Oameni buni, cum ați ajuns aici?” Iar ei au început povestea:

„Strămoșii noștri au îmbrățișat reforma lui Jan Hus, fiind cuceriti de simplitatea și frumusețea Scripturii. Biserica majoritară nu a privit cu ochi buni schimbarea, așa că le-a dat de ales: fie renunțați la inovații, fie plătiți cu viața. Fără să cântărească prea mult, au luat drumul pribegiei, lăsând în urmă toată agoniseala.”

Curios din fire, am repetat întrebarea ca să aflu de ce tocmai aici?

„Husiții apelasera la mila mai multor țări învecinate, însă peste tot s-au lovit de refuz, nimeni nu dorea să se încurce cu înaintașii noștri. Singurul care i-a primit a fost Alexandru cel Bun. Le-a pus la dispoziție Valea Trotușului, iar orașul contemporan Huși își trage numele de la prizonierii care l-au întemeiat.”

Ce ar trebui să facă un rege pentru a fi numit „cel Bun”?

Alexandru a fost mai puțin atras de expedițiile militare, însă, în timpul lui, viața economică a fost puternic impulsivă. Turme de oi, cirezi de vite, tamazlăcuri de cai, șiruri lungi de mărfuri de ex-

port sau import străbăteau drumurile țării (sigure pe vremea aceea). Veniturile vistieriei erau mari, domnul bătând monedă proprie. A organizat douăzeci și patru de unități administrative cu numele de ținuturi și a fondat dregătoriile centrale cu scopul de a împărți responsabilitățile conducerii. Domnia lui a durat mult, aceasta fiind o condiție esențială pentru propășirea instituțiilor. S-a ales cu titulatura de „cel Bun” abia după moartea sa.

„El a făcut ce este bine, ce este drept, ce este adevărat înaintea Domnului” (2 Cronici 31:20).

Dacă ar fi să oferim titlul de „cel Bun” pentru un rege din Israel sau din Iuda, Ezechia l-ar merita pe deplin. Ezechia a deschis ușile Templului, care fuseseră închise de Ahaz, și întreaga națiune a serbat Paștele pentru prima oară după domnia lui Solomon. A organizat slujbele leviților și ale preoților, care nu-și mai cunoșteau de mult fișa postului. Reacția poporului i-a luat prin surprindere pe preoți, care nu știau cum ar putea administra o așa bogăție de grâu, must, untdelemn și miere pe care le primiseră. Tot Ezechia a construit un canal prin care se asigura o sursă de apă constantă pe timp de asediu.

Care este elementul care face diferența dintre un rege „cel Bun” și un rege de care oamenii nici nu vor să-și mai amintească? *Atitudinea față de administrare.* Când lucrurile sunt așezate corect pe fagaș, când se oferă stabilitate și predictibilitate, societatea prosperă. Aceștia sunt regii „cei Buni”.

Dumnezeu ne-a oferit înalta onoare de a fi administratorii Săi. Ne-a lăsat în grijă resursele Sale cât timp este plecat. Când ne naștem, devenim ispravnici și așa rămânem până la moarte. Buni sau răi, credincioși sau necredincioși, tot ispravnici suntem.

Ca responsabili ai acestui departament, încercăm ca printr-un seminar sau o predică să-i transformăm pe oameni în ispravnici credincioși. Strângem apoi videoproiectorul, laptopul, nici nu ne mai uităm cine stinge lumina și încuie, pentru că trebuie să ajungem repede în alt colț de țară. Disciplina și devotamentul însă necesită timp. Acestea sunt caracteristicile care îi fac pe oameni administratori de încredere.

Dragostea trebuie să fie motorul tuturor acțiunilor oamenilor. Dacă aceștia Îl descoperă pe Dumnezeu ca pe un rege „cel Bun”, vor fi foarte fericiți să își pună la lucru talentele, să le folosească la capacitate maximă și să fie slujitori valoroși.

„Prin dragoste, omul este determinat să le slujească celor în nevoie și să sprijine cauza lui Dumnezeu. Cea mai mare bucurie a lui este aceea de a întrebuința corect resursele lui Dumnezeu.”

Să revenim la personajul din istoria neamului nostru, Alexandru cel Bun. Deși opera înfăptuită de marele domn a fost puternică, fiii săi l-au uitat repede. Pe mormântul său, cald încă, aceștia au început să danseze apriga horă a luptelor interne pentru tronul păstrat de el în cea mai mare cinste și demnitate. Țara care înflorise sub lunga domnie a lui Alexandru cel Bun va decădea în timpul netrebnicilor săi fii.

Urmașul celui mai bun rege din regatul de sud a fost mai vrednic? Manase, monarhul cel mai longeviv de pe tronul lui Iuda, a fost probabil cel mai rău rege al evreilor. Faptul că a cultivat idolatria a constituit motivul distrugerii finale a Ierusalimului.

Regele Universului și-a lăsat fiii pentru a fi buni ispravnici. Evaluarea „bine, rob bun și credincios” este cel mai valoros calificativ pe care îl va primi vreodată un ispravnic creștin. Când Tatăl ceresc va aproba munca noastră de a gestiona darurile Sale, vom fi fericiți și mulțumiți că am făcut tot ce am putut mai bine într-o viață prea scurtă pentru a fi risipită fără rost.

„Când urmașii lui Hristos Îi înapoiază Domnului ce este al Lui, ei adună o comoară ce li se va da când vor auzi cuvintele: «Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău»” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 448).

Petru ne amintește în prima sa epistolă: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare dintre voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.”

Există un aspect care mă nemulțumește în dreptul acestui departament: numele, care fie e prea lung și cu multe atribute (Administrarea creștină a vieții), fie e priceput, încă fără explicații, doar de către frații mai în vârstă (Isprăvnicie). Numele pe care l-aș propune e „Dumnezeu cel Bun”. Știu că de multe ori ne lipsește contactul personal profund pentru a produce o schimbare, dar avem de partea noastră influența Duhului Sfânt. Doar o predică sau un seminar poate că nu răstoarnă munții, dar avem ca argument tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Timpul ne este foarte limitat, însă „El ne-a iubit mai întâi”. Un departament care Îl prezintă oamenilor pe Dumnezeu ca fiind un rege bun – ce poate fi mai plăcut, mai la îndemână, mai folositor pentru mântuire? ■

Ciprian Șandru, Departamentul Isprăvnicie, Uniunea de Conferințe.

**IUBIRE ȘI
CREDINCIOȘIE
CIPRIAN
ȘANDRU**

**PRIN DRAGOSTE, OMUL
ESTE DETERMINAT SĂ LE
SLUJEASCĂ CELOR ÎN NE-
VOIE ȘI SĂ SPRIJINE CA-
UZA LUI DUMNEZEU. CEA
MAI MARE BUCURIE A LUI
ESTE DE A ÎNTREBUINȚA
CORECT RESURSELE LUI
DUMNEZEU.**

ANUNȚ

Pentru momentele de pregătire în vederea închinării prin zecimi și daruri în cadrul serviciului divin de la 11 la 12, Conferința Generală pregătește în fiecare an un material scris, pe care fiecare biserică locală îl are la dispoziție.

Începând cu Sabatul din 1 februarie 2020, alături de acest material scris (Comentarii pentru zecimi și daruri) va fi pregătit și un material video care conține același mesaj. Dumneavoastră aveți posibilitatea să alegeți: citiți doar textul pentru zecimi și daruri, puneți doar materialul video sau folosiți ambele resurse.

Fiecare biserică e liberă să aleagă varianta care se potrivește cel mai bine cu specificul și programul ei.

În cazul în care nu folosiți materialul video în cadrul serviciului divin, recomandăm ca aceste materiale să fie folosite în alte ocazii, cum ar fi programele de isprăvnicie sau întâlnirile din Sabat după-amiază.

Link-uri pentru download:

<https://resurse.adventist.pro>, secțiunea Isprăvnicie

<https://www.youtube.com>, canalul Departamentul Isprăvnicie

PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI ÎN CARTEA PROFETULUI DANIEL (III): INDICATORI STRUCTURALI

Pe lângă indicatori naratologici și cronologici, procedeul literar al revelației este atestat în apocalipsa lui Daniel la nivel structural. În acest sens, vom arăta că unele discursuri narative sunt compuse urmând tiparul $x(x+1)$, și anume o serie de trei elemente urmate de un al patrulea, cel din urmă constituind elementul exegetic subliniat. Vom ilustra prezența procedurii la nivel structural în capitolele 2 și 7.

Visul lui Nebucadnețar (Daniel 2:1-49)

Daniel 2 relatează întâmplări legate de visul lui Nebucadnețar. În timpul nopții, împăratul primește un vis pe care, surprinzător, îl uită. Sub impactul percepției momentului că zeii i-au comunicat un mesaj, împăratul se folosește de mijloacele care-i stau la dispoziție pentru a recupera visul, convocând în plină noapte elita înțelepților Babilonului.

Din punct de vedere narativ, intriga discursului este dezvoltată conform procedurii literare al revelației, iar desfășurarea narațiunii începe odată cu sosirea înțelepților înaintea lui Nebucadnețar. Interacțiunea dintre aceștia cuprinde o serie de dialoguri care se repetă de trei ori. De fiecare dată, împăratul se adresează primului, solicitându-le înțelepților să-i comunice visul și interpretarea acestuia. Atitudinea împăratului se schimbă, evoluând de la curiozitate calmă (v. 3) la intransigență (v. 5-6) și în cele din urmă la mânie răzbunătoare (v. 8-9). Consternați, înțelepții cer de două ori împăratului să le aducă la cunoștință visul, pentru a-l putea interpreta (v. 4, 7). A treia oară, înțelepții răspund că cerința este în dezacord cu practicile predecesorilor împăratului și imposibil de realizat pentru muritori: „Nu este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată niciun împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la niciun vrăjitor, cititor în stele sau haldeu! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!” (v. 10-11).

Cele trei serii de întrebări și răspunsuri dintre Nebucadnețar și înțelepții Babilonului au scopul de a introduce seria a patra, și ultima, și anume dialogul dintre împărat și Daniel. De fapt, ultima serie continuă de la punctul la care cea de-a treia se termină. Nu doar că împăratul adresează aceeași solicitare de a i se prezenta visul și interpretarea, ci însuși răspunsul profetului reactualizează răspunsul înțelepților: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descoperi împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” (v. 28-29). Naratorul plasează intenționat conversația dintre Daniel și Nebucadnețar la finalul seriei de patru elemente, evidențiindu-i astfel importanța exegetică.

Pe lângă utilizarea tiparului pentru a sublinia centralitatea dialogului dintre împărat și Daniel, procedeul literar al revelației este prezent mai departe în configurația visului. Profetul dezvăluie împăratului că vor mai fi trei împărății simbolizate de metale precum aurul, argintul și bronzul, urmate de o a patra, cea a fierului.¹ În acest fel, atenția cititorului este direcționată către ultimul segment al visului, ultima împărăție fiind cea mai importantă, prelungindu-se până la finalul timpului.

Mai mult decât atât, tiparul literar al revelației transpare în prezentarea indiciilor oferite pentru identificarea celei de-a patra împărății. În total, sunt oferite patru astfel de indicii. Primul subliniază natura ca de fier a ultimei împărății, sugerând supremația acesteia în ocupare și stăpânire de teritorii străine prin violență (v. 40). Al doilea subliniază natura divizată a acestei împărății (v. 41). Al treilea subliniază combinația de elemente „slabe” și „tari” din textura împărăției. Ultimul indiciu, și cel mai important, subliniază eforturile de ecumenizare care compun agenda ideologică înainte de așezarea Împărăției lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, sub zodia fierului, se va profila o aparentă

PROFETUL DEZVĂ-
LUIE ÎMPĂRATULUI
CĂ VOR MAI FI
TREI ÎMPĂRĂȚII,
URMATE DE O A
PATRA, CEA A FIE-
RULUI. ÎN ACEST
FEL, ATENȚIA CI-
TITORULUI ESTE
DIRECȚIONATĂ CĂ-
TRE ULTIMUL SEG-
MENT AL VISULUI,
ULTIMA ÎMPĂRĂȚIE
FIIND CEA MAI
IMPORTANTĂ,
PRELUNGINDU-SE
PÂNĂ LA FINALUL
TIMPULUI.

unitate, realitatea însă indicând opusul: „Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (v. 43).

Viziunea animalelor de pradă (Daniel 7:1-28)

Daniel 7 relatează viziunea profetului Daniel despre viitorul omenirii până la finalul istoriei. Asemenea visului lui Nebucadnețar, etapele desfășurării istoriei sunt prezentate conform procedeeului literar al revelației. Viziunea introduce succesiv trei animale deformate, urmate de un al patrulea „necunoscut de grozav de înspăimântător și de puternic” (v. 7). Cel din urmă constituie elementul subliniat, naratorul oferindu-i cea mai elaborată descriere și interpretare.

Descrierile animalelor sugerează o progresie în prezentarea acestora, numărului de ordine în care a fost introdus fiecare asociindu-i-se un număr consecutiv. În consecință, primei fiare, care seamănă cu un leu, i se atribuie două aripi de vultur (v. 4). Celei de-a doua, ca un urs, îi sunt așezate trei coaste în gură (v. 5). Celei de-a treia, ca un pardos, i se atribuie patru aripi și patru capete (v. 6). Cât privește fiara a patra, progresia atinge apogeul, acesteia atribuindu-i-se zece coarne (v. 7).

Mai mult decât atât, procedeul literar al revelației apare încă o dată în descrierea fiarei a patra, evidențiind astfel centrul exegetic al discursului. După ce se notează prezența celor zece coarne, cititorului i se atrage atenția la o anumită transformare: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie” (v. 8). Așadar, nu este prea mult în a afirma că centrul exegetic al întregului capitol gravitează în jurul apariției „cornului celui mic”. Nu doar că retorica acestuia conduce la începerea judecății (v. 9-11), ci însăși natura misterioasă a cornului constituie substanța viziunii capitolului 8, oferind informații suplimentare despre activitatea acestuia.

Concluzii

Cititorul modern este adesea blocat în înțelegerea textelor biblice din cauza abordărilor anacronice, contemporane. Un demers potrivit, dimpotrivă, presupune identificarea tiparelor literare care au stat la baza compunerii textului sacru și utilizarea acestora în procesul interpretativ. Scopul articolelor precedente a fost de a demonstra prezența unui astfel de tipar, și anume a

procedeeului literar al revelației. Nu doar că procedeul este prezent în literatura vetero- și nouotestamentară, cu și fără indicii formale, ci el constituie un „cifru” hermeneutic în decodarea apocalipsei lui Daniel.

Identificarea procedeeului literar al revelației în această carte sporește înțelegerea în două direcții. În primul rând, tiparul facilitează localizarea „centrilor” exegetici ai discursurilor profetice. În consecință, indicatorii naratologici, cronologici și structurali oferă indicii prețioase cu privire la elementele care compun substanța mesajului. La nivel structural, am putut observa că visul chipului de aur și viziunea animalelor de pradă au în comun principiul plasării centrului exegetic în al patrulea element, i.e. metalul al patrulea, fiara a patra. Mai mult decât atât, la rândul lui, elementul al patrulea al fiecărui discurs înglobează un „epicentru” exegetic. În cazul visului, „epicentru” îl constituie caracteristica a patra a împărăției fierului, și anume anticiparea tentativelor de unitate din interiorul acesteia (dar fără succes). În viziunea animalelor de pradă, „epicentru” exegetic constă în apariția „cornului mic”, sau al celui de-al patrulea corn, care își face loc doborând trei coarne.

Pe lângă aportul procedeeului la localizarea centrilor exegetici, tiparul oferă o explicație pertinentă originii segmentării istoriei omenirii în patru etape. Izvoarele istorice arată că practica schematizării istoriei nu aparține exclusiv cărții Daniel, aceasta regăsindu-se și în compoziții babiloniene, egiptene, persane, elene și romane.² Cel mai probabil, revelația oferită profetului adresează aceste preocupări generale, adoptând ideea, dar adaptând-o tiparului literar al revelației. În acest sens, segmentarea istoriei este unică în cartea Daniel, limitându-se doar la patru etape. Prin urmare, în loc de a oferi prioritate surselor extrabiblice în vederea clarificării mesajului profețiilor, procedeul literar al revelației ancorează profețiile într-o tradiție biblică, oferindu-le totodată un cadru interpretativ în care elementul al patrulea constituie apexul revelației. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

**DESCIFRÂND
SCRIPTURILE
DANIEL
OLARIU**

PRIN URMARE, PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI ANCOREAZĂ PROFEȚIILE ÎNTR-O TRADIȚIE BIBLICĂ, OFERINDU-LE TOTODATĂ UN CADRU INTERPRETATIV.

¹ Din punct de vedere formal, numerele „trei” și „patru” sunt menționate explicit: „(...) apoi o a treia împărăție (...) Va fi o a patra împărăție (...)” (v. 39-40).

² Pentru un rezumat instructiv cu privire la prezența schematizării istoriei în alte compoziții decât apocalipsa lui Daniel, vezi Carol A. Newsom, with Brennan W. Breed, *Daniel, The Old Testament Library* (Louisville, KY: WJK, 2014), 80-83.

LIBERTATEA INDIVIDUALĂ ȘI LIBERTATEA COLECTIVĂ

ESTE O DOVADĂ DE ÎNȚELEPCIUNE, NU DE SLĂBICIUNE, SĂ NE ADUCEM IDEILE ÎNAINTEA BISERICII ȘI SĂ ASCULTĂM CE SPUN ȘI CEILALȚI. ȘI MEMBRII, ȘI PASTORII SAU ADMINISTRATORII BISERICII TREBUIE SĂ ALOCE MAI MULT SPAȚIU PENTRU CONSULTĂRI. ÎNSĂ TREBUIE SĂ FIM ATENȚI LA ARGUMENTELE PUSE ÎN DISCUȚIE.

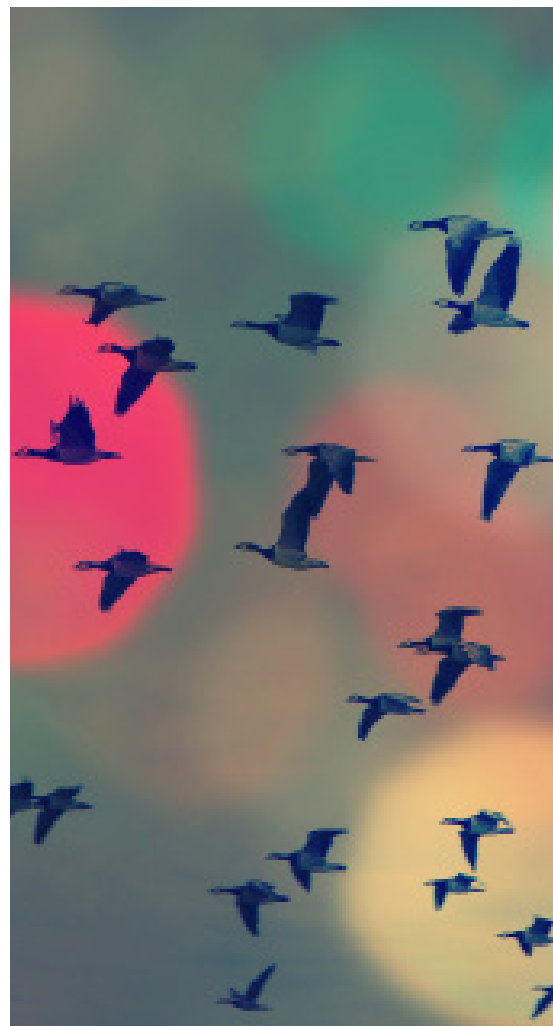
După secole lungi de absență dureroasă a libertății de exprimare, s-a ajuns să trăim zile când societatea pare să fi adoptat un fel de primat al acestei libertăți. Astfel au fost încurajate și au putut avea loc exprimări de tot felul, fără niciun fel de filtru. Oriunde, oricând și despre orice. Am înțeles totuși, ca societate, că atunci când spui tot ceea ce crezi, folosindu-te de dreptul la libera exprimare, pot apărea efecte nedorite – efecte în dreptul celor despre care vorbești, în dreptul grupului pe care îl reprezintă și în dreptul propriei persoane. În consecință, au apărut mecanisme de protecție și de prevenție față de libertatea de a spune orice. Legi, reglementări tot mai bine nuanțate, politici interne în instituții, interdicții și sancțiuni aferente. Drept urmare, s-a conturat foarte bine atât exprimarea corectă politic, cât și abținerea de a face referiri la zonele pe care legea le protejează față de orice opinie diferită de cea legiferată. Nu este neapărat bine ceea ce se întâmplă. Sub alte forme și denumiri părem a ne întoarce la zilele când libertatea de exprimare nu exista.

Pe fondul frământărilor din lumea care ne înconjoară și ne influențează, biserica își caută drumul și abordarea corectă moral în dreptul libertății de exprimare. Ce este drept să fie spus și unde să fie puse limitele fără să greșim? Nu ne dorim o anulare a libertății de exprimare prin impunerea discursului corect politic, dar nici o libertate de a vorbi fără a ține cont de consecințele a ceea ce spunem. Avem nevoie să căutăm o înțelegere sănătoasă a ceea ce înseamnă exprimarea liberă și responsabilă. Corectă moral, nu politic.

Libertate însoțită de smerenie și înțelepciune

Înainte de a vorbi este necesar să admitem că, orice subiect am aborda, avem două limitări care ne vor defini discursul. Mai întâi, nu suntem atotștiutori. Știm ceva, dar nu știm tot. Și, în unele situații, nici nu ne putem imagina cât de puțin știm din ceea ce se poate ști. Apoi, puțina cunoaștere de care dispunem ar putea să nu fie

pe deplin corectă. Avem limite în procesarea informației, avem prejudecăți, avem bariere psihologice subconștiente. Suntem victime atât ale manipulărilor din jur, cât și ale blocajelor mintale și mentale proprii. Toate aceste impedimente și altele asemănătoare produc distorsiuni ale realității. Interpretăm totul prin filtre imperfecte și suntem permanent vulnerabili în a formula opinii greșite. De aceea trebuie să fim smeriți. Să ne

recunoaștem limitele și să acționăm inteligent și prudent. Există remedii care ne pot ajuta în acest context. Cercetarea atentă a textului inspirat și rugăciunea. Dacă înainte de a ne exprima opiniile ne-am lua timp suficient să căutăm în Scripturi și să ne rugăm, am avea alt discurs. Mai scurt și mai benefic. De mare folos este și consultarea cu ceilalți. „Căci prin măsuri chibzuite câștigi băta-lia și prin marele număr al sftenicilor ai biruința” (Proverbele 24:6). Este o dovadă de înțelepciune, nu de slăbiciune, să ne aducem ideile înaintea bisericii și să ascultăm ce spun și ceilalți. Și membrii, și pastorii sau administratorii bisericii trebuie să alocie mai mult spațiu pentru consultări. Însă este important să precizăm că și consultările pot duce la concluzii neadecvate. Trebuie să fim atenți la argumentele puse în discuție. Dacă totul se rezumă la opinii personale, impresii sau prejudecăți colective, atunci consultările pot cimenta o opinie greșită.

Libertate și preocupare pentru binele celor din jur

Isus nu a spus tot ce a știut. Nu pentru că Și-ar fi propus să ascundă adevărul, ci pentru că ascultătorii nu erau pregătiți să audă anumite adevăruri. „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). Este o obligație morală să ținem cont de binele sau răul pe care o anumită informație îl poate produce asupra celorlalți. Libertatea de exprimare nu trebuie să fie un paravan pentru a răni. Biserica a înțeles destul de repede importanța gestionării responsabile a libertății, de aceea apostolul Petru scria: „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății” (1 Petru 2:16). Dacă un cuvânt nu este de folos, atunci nu trebuie rostit. Luările de poziție în spațiul public, mai ales în mediul on-line, trebuie să fie atent autocenzurate. Este o obligație morală aceea de a călca pe urmele Mântuitorului și în modul în care folosim libertatea de exprimare. Un bun exemplu în acest punct ar fi acela al profeției biblice. Ce trebuie să spunem și ce nu? Isus știa bine profețiile din Daniel despre Roma acelor zile, fiara „nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică” (Daniel 7:7), dar nu a exprimat public ceea ce știa. Nu doar că nu ar fi fost de folos cuiva, ci ar fi produs ostilități suplimentare față de lucrarea Lui. Pot și trebuie să fie procente semnificative între adevărul cunoscut și cel rostit. Nu suntem chemați să spunem tot ce știm. Isus ne-a poruncit să nu vorbim despre acele lucruri care pot produce efecte adverse nenesecare: „Să nu dați căinilor lucruri-

le sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă” (Matei 7: 6). Și Ellen White face apel la importanța discursului misionar atent rostit: „Fiți precauți. Când vestiți solia, nu lansați niciun atac personal la adresa altor biserici, nici chiar la adresa Bisericii Catolice. (...) Când condamna și demască „taina nelegiurii”, pastorii noștri să nu-și urmeze propriile impulsuri. Cu privire la subiectele acestea, tăcerea este elocvență. (...) Rămâneți la prezentarea pozitivă a adevărului. Nu părăsiți niciodată calea dreaptă pe care a trasat-o Dumnezeu, cu scopul de a ataca pe cineva. Atacul acela ar putea să facă mult rău, dar niciun bine” (Evanghelizare, p. 576). O altă interdicție este în ceea ce privește exprimarea împotriva politicianilor și a măsurilor acestora (*Principii fundamentale ale educației creștine*, p. 475). Și nu sunt singurele zone de interdicție. Evident, membri și pastori, trebuie să fim mai atenți la conținutul prezentărilor publice.

Libertate și loialitate

Când libertatea personală de exprimare afectează negativ libertatea colectivă a bisericii, atunci am depășit limita loialității. Trebuie să avem o înțelegere corectă asupra acestui aspect. Loialitatea nu trebuie să fie o renunțare la principii, ci o susținere a acestora. Suntem pe deplin liberi să devenim membri ai bisericii, dar și să renunțăm la această apartenență oricând dorim. Nimeni nu este constrâns să devină sau să rămână membru al bisericii. Însă, atâta timp cât acceptăm să fim parte a unui corp religios, este o anomalie să luptăm împotriva întregului. Am deveni astfel acea casă dezbinată împotriva ei înșiși. Fără viitor. Loialitatea în discuție are mai multe direcții, dar toate pleacă de la aceeași temelie. Suntem diferiți, dar uniți. Iar unitatea nu poate fi obținută și menținută fără să existe loialitate. Spre cine și spre ce trebuie să fie orientată loialitatea noastră?

Loialitate față de Dumnezeu

Isus este Capul bisericii. Nevăzut, dar real, prezent și activ. A acționa împotriva bisericii este în fapt o obstrucție orientată împotriva lui Dumnezeu. Orice ni se pare nouă că ar trebui să fie altfel de cum este nu poate constitui un motiv de a ne exprima împotriva bisericii. Biserica este proiect-

**ATITUDINE
VINDECĂTOARE
DANUT
OBAGEAN**

**„ORICE ÎMPĂRĂȚIE
DEZBINATĂ ÎMPOTRIVA
EI ÎNSĂȘI ESTE PUSTI-
ITĂ; ȘI ORICE CETATE
SAU CASĂ DEZBINATĂ
ÎMPOTRIVA EI ÎNSĂȘI
NU POATE DĂINUI”
(MATEI 12:25).**

tul și instrumentul lui Dumnezeu. Nu se poate să preluăm noi inițiativa crezând că Cel care o conduce nu știe sau nu poate face ceea ce este necesar. Loialitatea față de Dumnezeu înseamnă ca, ori de câte ori avem nelămuriri cu privire la mesajele sau acțiunile oficiale ale bisericii, să lăsăm ca El să lucreze. El, nu noi. Ideea pe care o au unii că ar fi o datorie sau o chemare să acționezi împotriva bisericii când ți se pare că ceva nu este în regulă poate fi periculoasă. Cu multă ușurință ne putem încadra în categoria celor despre care stă scris: „Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc vise neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul” (Ieremia 23:32). În același timp, avem responsabilitatea să ne exprimăm, într-un cadru legitim, cu privire la orice ni se pare că ar putea fi o greșeală în convingerile și practicile bisericii sau o posibilitate de creștere în înțelegerea adevărului. Apoi să lăsăm ca Dumnezeu să lucreze.

Loialitate față de adevăr

În biserică, de cele mai multe ori, în opoziție cu adevărul este ipocrizia. A fi loial adevărului înseamnă să existe un acord deplin între angajamentele de la momentul intrării în biserică și atitudinea ulterioară. Cineva care mărturisește la botez că este de acord cu principiile fundamentale de credință ale bisericii și se angajează să susțină biserica prin zecimile și darurile lui, recunoscând justetea organizației și acceptând să facă parte din aceasta, iar ulterior se exprimă împotriva acestor lucruri, nu este loial adevărului. Poți rămâne loial adevărului, în situația în care nu mai ești de acord cu principiile și funcționalitatea bisericii, doar dacă renunți la a mai fi parte a acestei biserici. Este o alegere între adevăr și ipocrizie. Corectitudinea morală nu ne permite să încălcăm limitele adevărului. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Ori în interior, susținând, ori în exterior, condamnând biserica. Pot să existe și unele deosebiri în înțelegerea și trăirea adevărului. Și este numai normal să fie așa. Suntem prea diferiți să avem o înțelegere pe deplin identică. Dar deosebirile nu pot fi majore, nu pot aduce în discuție principiile fundamentale de credință. Sunt normale acele diferențe care se regăsesc în limitele principiilor. Putem avea o înțelegere mai profundă a aceluiași principiu. Și fiecare este dator față de Dumnezeu să trăiască în acord cu înțelegerea de care este capabil, fără să îi rănească pe cei care nu au ajuns la aceeași convingere.

Loialitate față de tovarășul tău de lucru și de luptă

Biserica este o echipă și doar așa poate funcționa. Fiecare se pune în slujba celorlalți, fiecare este sprijinul și apărătorul celorlalți, fiecare este preocupat de binele întregului și întregul este preocupat de binele fiecăruia. Nu poți fi tovarăș de luptă cu cineva și să tragi împotriva lui. Nici măcar cu un singur glonț. Nu poți fi tovarăș de lucru cu cineva și să strici lucrarea acestuia. Cine face asemenea fapte își dovedește lipsa de loialitate față de ceilalți.

Când libertatea și loialitatea sunt împreună, atunci acea libertate este corectă și benefică. Este o loialitate liber consimțită și o libertate responsabilă față de Dumnezeu, față de adevăr și față de ceilalți. Libertatea fără limite este haotică, ne-productivă, conflictuală și distructivă. Limitele așezate corect conferă libertății responsabilitate, maturitate, echilibru, eficiență și pun bazele dezvoltării unui caracter armonios.

Deși par incompatibile, libertatea individuală și cea colectivă pot funcționa în armonie. Dumnezeu conduce și biserica, și ne conduce și individual. Iar Dumnezeu nu poate produce fracturi între individ și grup. Suntem călăuziți pe același parcurs al credinței în ritmul potrivit pentru fiecare. Avem nevoie să ne apropiem mai mult, să cooperăm și să ne susținem. Nu ne suntem dușmani unii altora. Suntem în aceeași echipă, echipa lui Isus Hristos. Și trebuie să acționăm în consecință. Smerenie și înțelepciune în exprimare; atât în interiorul bisericii, cât și spre exterior. Preocupare permanentă pentru ce efecte produce exprimarea noastră asupra celor din jur. Cuvintele noastre trebuie să ridice, să susțină, să vindece, să ofere sprijin și alinare. Nu suntem chemați să rostim cuvinte care să rănească, să critice, să acuze și să condamne. Nu am primit mandat profetic pentru a condamna păcatele celor pe care nici nu îi cunoaștem. Da, cei din poziții de răspundere au și datoria să mustre păcatul și nu ar trebui să fie uitat lucrul acesta. Însă doar atunci când mustrarea poate fi însoțită de iubire. Dacă nu simți că ești gata să te sacrifici pentru celălalt, nu ești apt să îi mustri păcatul. Mai ales că de multe ori păcatele mustrate pot fi imaginare. Mai multă iubire, mai mult respect, mai multă încredere, mai multă colaborare și mai multă umilință, acestea sunt valorile pe care să ne simțim liberi pe deplin să ni le însușim și să le folosim între noi. Atunci libertatea noastră se va asemăna cu libertatea trăită de Isus. Și cea individuală, și cea colectivă. ■

Dănuț Obăgeanu este directorul Departamentului Relații publice și Libertate religioasă, Conferința Banat.

FIECARE ESTE DATOR FAȚĂ DE DUMNEZEU SĂ TRĂIASCĂ ÎN ACORD CU ÎNȚELEGEREA DE CARE ESTE CAPABIL, FĂRĂ SĂ ÎI RĂNEASCĂ PE CEI CARE NU AU AJUNS LA ACEEAȘI CONVINȘERE.

ESTE ISUS NĂSCUT DIN TATĂL?

Oare este Isus născut? Chiar dacă nașterea este din Tatăl, nu înseamnă aceasta că Isus are un început și deci că nu este Dumnezeu veritabil?

Ce spune textul?

Primele 18 versete din Evanghelia după Ioan (numite „Prologul”) trebuie citite cu mare atenție. Orice verset mai greu de înțeles din această evanghelie este clarificat de conceptele sau definițiile expuse în Prolog. Versetul 14 nu poate fi interpretat corect decât dacă pornim de la versetele introductive ale acestui capitol: „La început **era Cuvântul**, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. **El era la început cu Dumnezeu**. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). Ioan Îl descrie pe Isus ca fiind Dumnezeu, repetând de trei ori același lucru, excluzând astfel orice posibilă interpretare greșită care ar fi putut reieși dintr-o singură afirmație, întâlnită în altă parte. El ne spune că Isus **este înainte de orice început** – atunci când ceva sau cineva a avut un început, Isus **DEJA ERA**, căci „toate lucrurile au fost făcute prin El” (Ioan 1:3). Isus era cu Dumnezeu – nu era **în** Dumnezeu, ci **cu Dumnezeu**; **așadar este distinct** de Tatăl, dar este **de la început**, este veșnic. Ioan spune clar: „și Cuvântul (**adică Isus**) **era Dumnezeu**” (Ioan 1:1).

Versetul 14 ne vorbește pur și simplu doar de începutul omenesc, de întruparea Sa: Isus, Cel ce este veșnic, fără început, **a devenit, S-a făcut trup**. Prin întrupare, Cuvântul care era **cu Dumnezeu** este **cu oamenii** și Cuvântul care era Dumnezeu a **devenit om**.

Dar de ce este singurul născut din Tatăl?

Oricum am încerca să explicăm acest text, trebuie să ținem cont de lumina și contextul versetelor 1-3, care exclud orice început pentru Hristos. Expresia întâlnită aici – **singurul născut din Tatăl** –, cât și cea din Ioan 3:16 – „a dat pe **singurul Lui Fiu**” – reprezintă traduceri ale grecescului *monogenes*, care înseamnă „unic”, „numai unul de acest fel”. În toate cele nouă apariții din Noul Testament, acest cuvânt are același sens. Cu alte cuvinte, o traducere exactă a expresiei din Ioan 1:14 ar fi: „Și noi am privit slava Lui, o slavă **întocmai ca slava Singurului de la Tatăl**”, adică

FĂRĂ cuvântul „născut”. Isus este singurul venit de la Tatăl, singura persoană a Divinității care a luat trup de om.

Folosirea expresiei îmbogățite „singurul născut” în loc de „singurul” își are obârșia la părinții bisericești timpurii. Ideea că Hristos era născut din Tatăl înainte de toată creațiunea apare pentru prima dată în scrierile lui Origen, pe la anul 230, și a fost folosită pentru a sublinia faptul că Isus are aceeași esență cu Tatăl, că sunt egali în natura lor, și nu în sensul originii ulterioare a lui Isus, așa cum susțineau diferite curente de gândire, în special simpatizanții lui Arie, un creștin ce nega deplina divinitate a lui Isus. Ideea că Hristos a fost „născut” de Tatăl la un timp oarecare din veșnicia trecută sau că este născut/emanat veșnic din Tatăl – concept propus de teologia ortodoxă – este străină de intenția și limba Scripturii.

În concluzie

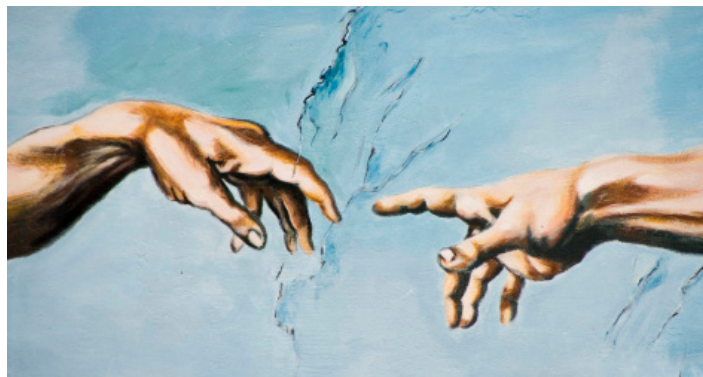
Dumnezeu ne-a oferit cel mai prețios dar pe care-L avea, singurul Său Fiu, ca să ne elibereze. Ioan 1:14 Îl prezintă pe Isus ca fiind SINGURUL, UNICUL de felul Său – Dumnezeu întrupat, devenit frate al nostru, ca să ne descopere slava Tatălui și să desfășoare planul mântuirii! Ce privilegiu avem să fim aproape de Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru! ■

Gabriel Ișvan este secretarul Conferinței Muntenia.

**DUMNEZEU
INTRUPAT
GABRIEL
IȘVAN**

„ȘI CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP ȘI A LOCUIT ÎNTRE NOI, PLIN DE HAR ȘI DE ADEVĂR. ȘI NOI AM PRIVIT SLAVA LUI, O SLAVĂ ÎNTOCMAI CA SLAVA SINGURULUI NĂSCUT DIN TATĂL.” (IOAN 1:14)

„RĂZBOIUL” CARE NU S-A ÎNCHEIAT

Filozofii din toate timpurile au avut o atitudine ostilă față de femei. Pentru Aristotel, „tăcerea femeii este slava ei”. Pentru Platon, „femeia este femeie pentru lipsa ei de calitate” și bărbatul trebuie să mulțumească zeilor că nu este femeie. În Legile lui Manu, la Solon, sau în Codul roman, femeia era o ființă inferioară bărbatului, iar acesta putea abuza în orice fel de ea.

Încă din secolul al XVIII-lea au apărut discuții despre rolul femeilor în societate, dreptul lor la educație, la proprietate, la un loc de muncă și independența morală.

În viața cotidiană actuală, femeia are motive să se teamă pentru siguranța ei chiar în societăți avansate din Occident. La fiecare cincisprezece secunde, o femeie este bătută de soțul ei, iar în fiecare zi patru femei sunt ucise – un adevărat „război” între bărbați și femei, care costă între

trei și cinci miliarde de dolari anual. Aceste date sunt din Statele Unite, leagănul democrației și al civilizației.

În istorie, despre drepturile femeilor a început să se vorbească mai hotărât abia în secolul al XIX-lea, grație evoluțiilor politice, sociale și culturale. Două repere importante ale epocii au fost gândirea iluministă, dezvoltarea conceptului de drept al omului și proclamarea, în timpul Revoluției Franceze, a Declarației Drepturilor Omului și Cetățeanului. Astfel, pe parcursul secolului al XIX-lea, odată cu discuțiile despre libertatea religioasă, abolirea sclaviei, dreptul la vot ș.a., a început să se vorbească și despre libertatea femeilor.

Dezvoltarea economiei capitaliste a creat nevoia unor locuri de muncă potrivite pentru femei și implicarea lor în câmpul muncii, departe de gospodărie, iar dezvoltarea tehnologiei a făcut ca treburile gospodărești să nu le mai ocupe tot timpul. La începutul secolului al XX-lea a apărut o mișcare politică a femeilor, cunoscute sub numele de *sufragete*, care luptau pentru dreptul la vot. În contextul acestor provocări fără precedent în istorie, gândirea creștină se confrunta cu o situație nouă și trebuia să dea un răspuns acestor noi tendințe. Subiectul hirotonirii femeii, din prezent, arată că problema este departe de a fi rezolvată.

Mișcarea feministă este mult mai veche

„Regina Vasti are curajul de a refuza să răspundă cererii regelui beat de a apărea într-o ținută indecentă în

fața oaspeților regelui și, drept consecință, este detronată. Estera dovedește un curaj incredibil făcând față decretului regal. Când poporul ei se află în pericol de moarte, pentru a preveni genocidul, își dezvăluie naționalitatea înaintea regelui. Se arată capabilă de a analiza, de a concepe și executa o strategie riscantă și în același timp de a persevera în realizarea ei. Dumnezeu o folosește pe această femeie într-un moment în care existența națiunii era în joc” (*Biblia de la Mujer*, Editura Safeliz, Reina-Valera, 1995, p. 311).

„Istoria Creațiunii descoperă planul original al lui Dumnezeu de a respecta egalitatea dintre sexe, independent de felul cum este interpretat, conștient sau inconștient, în biserică și într-o lume dominată în general de bărbați. Cuvintele «parte bărbătească și parte femeiască» (bărbat și femeie) (Geneza 1:27) indică diferențe sexuale sau biologice, și nu de superioritate sau inferioritate, nici de funcții de conducere sau supunere, percepute de unii în Biblie. Ambii sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu, binecuvântați de El, chemați să procrezeze, responsabili să îngrijească pământul, stăpâni cu autoritate peste toată creația, lideri spirituali în cămin și familie (Romani 2:11)” (*Ibidem*, p. 1265).

„Atunci cum ar trebui să trăim? Să ne aducem aminte că tot ce s-a pierdut în Eden din cauza păcatului a fost restaurat de Isus Hristos pe crucea de pe Calvar (2 Corinteni 5:17-18). Egalitatea nu exclude dreptul de a fi diferiți în diferite aspecte: fizic, emoțional și spiritual. Pavel spune că nu trebuie să ne identificăm „după firea pământească”, conform prejudecăților noastre umane sau normelor adăugate, ci trebuie să ne tratăm unii pe alții așa cum ne tratează Dumnezeu în Hristos, conform Galateni 3:28” (*Ibidem*, p. 1266).

„Obiceiul de a culpabiliza femeile pentru inducerea păcatului în viața bărbaților este tot atât de vechi ca sentimentul antifeminist și retorica unora dintre primii părinți ai bisericii. Tertulian apare ca unul dintre cei mai răi. Femeia a fost la fel de vinovată ca bărbatul, iar Dumnezeu i-a pedepsit pe amândoi. A perpetua teologia antifeministă este periculos, deoarece supune tot genul feminin la a rămâne subjugat bărbaților ca o pedeapsă de neșters și face ca femeile, chemate în slujba lui Dumnezeu, să fie expuse la o persecuție de origine misogină care privează biserica de manifestarea darurilor spirituale oferite femeilor” (*Ibidem*, p. 27). ■

Mugurel Asaftei este pastor în Conferința Moldova.

**LIBERTATE ȘI
DEMNITATE
MUGUREL
ASAFTEI**

„UN POPOR
VALOREAZĂ
CÂT VALOREAZĂ
FEMEILE LUI.”
– PROVERB HINDUS

PROMISIUNEA SOLEMNĂ DE PE MUNTELE MĂSLINILOR

Marea profeție a lui Isus

Cu puțin timp înainte de moartea Lui, în anul 31, ca încheiere a răspunsului privitor la semnele revenirii Lui și ale sfârșitului lumii, Isus a afirmat solemn:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. [...] Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:14,34-35).

Termenul original care a fost tradus aici cu „neam” (*geneá*) înseamnă de fapt *generație*, ca în multe alte locuri.¹ Traducerile străine confirmă această semnificație.² Dar la care generație S-a referit Isus, când a spus „generația **aceasta**”? Expresia apare mai întâi în istoria Potopului, cu referire la generația lui Noe (Geneza 6:9; 7:1), iar Isus a folosit-o la fel, cu privire la contemporanii Lui (Matei 12:45; Matei 23:36; Marcu 8:12; Luca 11:29-30). Dacă ați fi fost în locul ucenicilor, cum ați fi înțeles cuvintele Maestrului?

Pentru a evita problema, mulți teologi creștini identifică „generația” din Matei 24:34 cu: lumea creată, neamul omenesc, neamul evreiesc, neamul creștinilor³, generația necredincioșilor, generația aleșilor, sau generația care va vedea ultimele semne.⁴

Alții eludează problema afirmând că nimeni nu a așteptat vreodată mai mult de o generație, deoarece la moartea fiecăruia dintre noi, putem spune că Isus a venit. Sau că, de vreme ce o mie de ani este pentru Dumnezeu ca o zi, două mii de ani sunt numai două zile, pe jumătate cât au așteptat credincioșii Vechiului Testament, prin urmare, cuvintele „curând” și „aproape” ar trebui înțelese în limbajul lui Dumnezeu. Dar Domnul nu ne-a vorbit în limbi cerești.

Referitor la acest subiect, un autor afirmă că *timpul* ar aparține doar lumii noastre păcătoase; că în lumea viitoare nu vom mai măsura timpul în ani, ci în sabatele din Isaia 66:23 – sau nu-l vom mai măsura deloc.⁵ În realitate însă, nu vom fi niciodată dumnezei. Eternitatea, condiția de a exista în afara timpului, adică fără început și fără sfârșit, aparține exclusiv Dumnezeirii. Noi avem cel puțin început și nu putem fi făcuți eterni, ca să avem nemurirea în noi înșine. Cât timp rămânem creaturi și vom ști să numărăm șapte zile, vom putea număra sigur și ani, și ere, la nesfârșit. Nu ne va îngrozi niciodată vârsta, să zicem de 850 miliarde de ani, având o memorie perfectă, un corp plin de viață și un suflet tot mai asemănător cu al lui Hristos – care totuși nu va fi egalat niciodată.

Scandalul promisiunii lui Isus

Cei mai mulți teologi creștini recunosc că „generația” din Matei 24:34 este generația apostolilor și a căderii Ierusalimului, adică generația căreia îi vorbea Isus. Mulți dintre ei susțin că Isus a venit cu adevărat în prima generație, în sens figurat, ca Judecător care a pedepsit Ierusalimul;⁶ sau că a venit în mod spiritual în prima generație, și că acum credincioșii trăiesc într-un „cer nou și un pământ nou”, adică într-un nou legământ. Alții susțin că, la înălțare, El ar fi „venit pe norii cerului” la Dumnezeu, la Marele Judecător, ca să primească împărăția.⁷ Astăzi este foarte populară și interpretarea că atât distrugerea templului, cât și revenirea lui Isus vor fi în viitor, după rezidirea templului, când va apărea antihristul împotriva evreilor, în timpul strâmtorării.

Pentru C.S. Lewis, Matei 24:34 „este cu siguranță cel mai jenant verset din Biblie”.⁸ De altfel, o serie de teologi „creștini” au propus cea mai nefericită interpretare: fie că Isus S-a dovedit un fals profet făcând această afirmație⁹, fie că autorii

**GENERATIA
PARUSIEI
FLORIN
LAIU**

**NU NE VA ÎNGROZI
NICIODATĂ VÂRSTA,
SĂ ZICEM DE 850 MILI-
ARDE DE ANI, AVÂND O
MEMORIE PERFECTĂ,
UN CORP SĂNĂTOS
ȘI UN SUFLET TOT
MAI ASEMENEA LUI
HRISTOS.**

biblici I-au pus în cont cuvinte pe care nu le-ar fi spus. Opunându-se acestei teorii distructive despre venirea Domnului, Emil Brunner a afirmat că, dacă teoria criticilor distructivi ar fi acceptată, „ea ar pune capăt dogmaticii creștine, pentru că ar reprezenta nimic altceva decât sistematizarea unei greșeli.”¹⁰

Totuși, încă din 1848, Olshausen și alți teologi creștini lansaseră o interpretare mai mult decât satisfăcătoare la problema generației din Matei 16:27-28; 24:34.¹¹ Iar recent (2016), în urma unui Colocviu Postdoctoral de Escatologie de la Universitatea Oxford, care a reprezentat patru ani de muncă și cooperare a unor cercetători de diferite confesiuni, Christopher Hays, un profesor evanghelic, a editat o carte despre întârzierea venirii lui Isus, stârnind un val de interes în lumea teologică.¹² Din nefericire, extrem de puțini teologi adventiști au ajuns la concluzii similare, iar mesajul lor a rămas neauzit.¹³

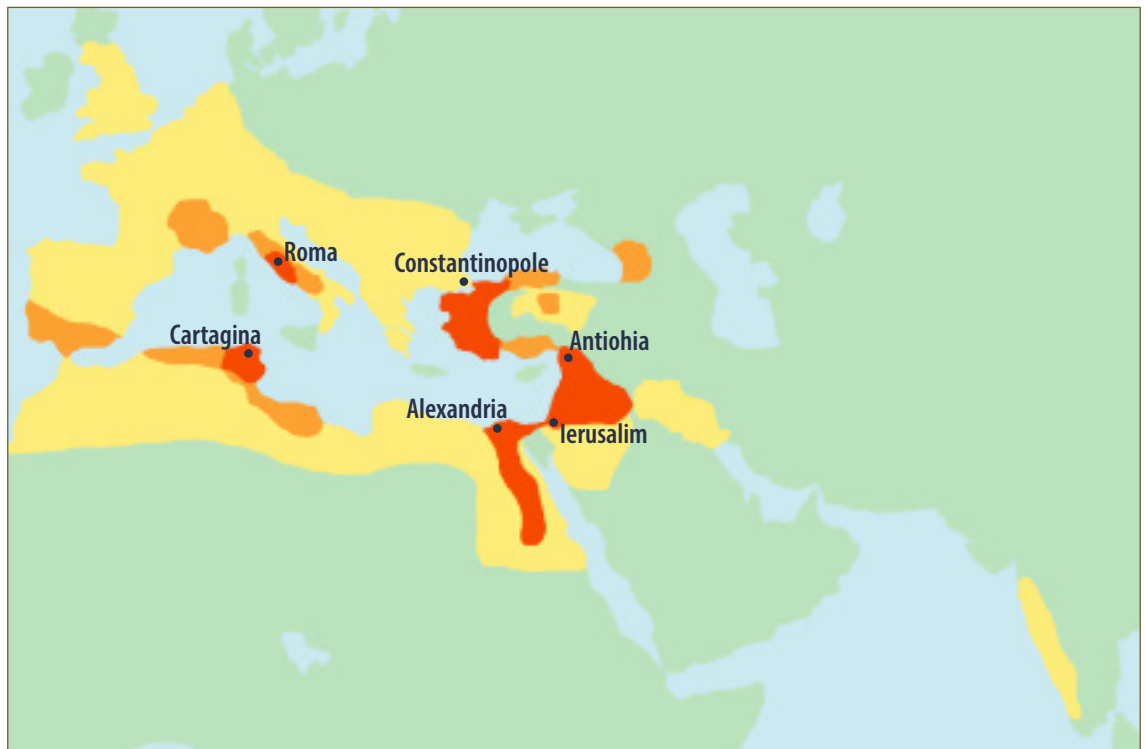
Limitele interpretării noastre istorice

În teologia noastră încă se ignoră evidența că generația căderii Ierusalimului *trebuia* să fie și generația Parusiei. S-a preferat de-a lungul timpu-

lui soluția că profeția din Matei 24 ar fi una dublă, care ar răspunde, în mod distinct¹⁴ sau combinat/tipologic¹⁵, la cele două întrebări diferite din Matei 24:3. Dar ucenicii aveau dreptate să asocieze cronologic cele două evenimente, deoarece ele sunt asociate în scenariile profetice vechi¹⁶ și în cuvintele lui Isus (Matei 23:35-39). Semnele cosmice erau proiectate să se arate „**îndată după** acele zile de necaz” ale distrugerii Ierusalimului (Matei 24:29)¹⁷, odată cu intensificarea ostilității romanilor și a tuturor popoarelor față de evrei și față de creștini (Matei 24:9; Luca 21:23).

Necazul anunțat trebuia să fie ultimul („cum n-a mai fost... și nu va mai fi”), dar profeția era clar condiționată de predicarea Evangheliei în toată lumea (Matei 24:14). Se spune că această condiție ar fi fost împlinită în primul secol, în special prin misiunea lui Pavel, citându-se unele expresii hiperbolice (Romani 1:8; Coloseni 1:6,23). Dar ce facem cu cea mai mare parte din Asia și Africa, Americile și Australia, care nici măcar nu fuseseră descoperite? Misiunea nu a fost realizată nici pe timpul lui Constantin cel Mare, nici pe vremea lui Luther și nici pe vremea lui Miller.¹⁸

UCENICII AVEAU DREPTATE SĂ ASOCIEZE CRONOLGIC CELE DOUĂ EVENIMENTE, DEOARECE ELE SUNT ASOCIATE ÎN SCENARIILE PROFETICE VECHI ȘI ÎN CUVINTELE LUI ISUS (MATEI 23:35-39). SEMNELE COSMICE ERAU PROIECTATE SĂ SE ARATE „ÎNDATĂ DUPĂ ACELE ZILE DE NECAZ” ALE DISTRUGERII IERUSALIMULUI (MATEI 24:29).

Răspândirea aproximativă a creștinismului între anii 250 și 406

Nerealizarea acestei condiții avea să lungească timpul de necaz pe măsura scurtării dragostei, iar în final, va veni, într-adevăr, un necaz universal, cu adevărat ultimul, mult mai sever decât a fost la căderea Ierusalimului (Daniel 12:1). Dar inițial, Isus plănuise revenirea Sa în aceeași generație și pusese la dispoziție tot harul și puterea pentru

ca Evanghelia împărăției să-și îplinească rostul universal și să aibă loc venirea Domnului. Dacă n-ar fi fost așa, El ne-ar fi spus (Ioan 14:1-3).

Vom urmări în numerele viitoare ale revistei credința apostolilor cu privire la timpul Parusiei. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar.

¹ Pentru „neam” în sensul de nație, popor, greaca Bibliei folosește termenii *génos* și *éthnos*, niciodată *geneá*. Traducătorul (D. Cornilescu) a evitat cuvintele noi; de aceea, în loc de generație, a introdus cuvinte ca: *neam [de oameni]* (Matei 1:17; Marcu 13:30; Luca 1:50; 21:32; Efeseni 3:21; Filipeni 2:15; Evrei 3:9), *cei din timpul/vremea lui* (Fapte 8:33; 13:36), *veac* (Fapte 14:16; Ef. 3:5; Col. 1:26) sau *leat* (Num. 32:13). Este adevărat că termenii originali pentru generație (ebr. *dor*, gr. *geneá*) au în unele cazuri și sensul de clasă, categorie, soi, rasă (Proverbe 12:8; 14:5; 24:6; 30:11-14; 73:15). Dar în cazul de față, termenul are sensul obișnuit de „generație”, deoarece atât predicatul asociat („nu va trece”), cât și conjuncția „până” se referă la timp, nu la o altă categorie. Adesea se afirmă că, dacă Isus S-ar fi referit aici chiar la o „generație”, ar fi contrazis afirmația de mai jos, că nu știe ziua și ceasul. Dar „ziua și ceasul” înseamnă un termen precis, în timp ce „o generație” este un timp destul de vag, care introduce o limită maximă. Mai mult, această limită maximă, la rândul ei, este condiționată (Matei 24:34). Prin urmare, nu este nicio contradicție.

² Engl. *generation* (KJV, NOY, NAB, NAS, NAU, NKJ, NIV, NET, NRS, NJB), Fr. *génération* (NEG, LSG, TOB), Germ. *Generation* (EIN, HRD), Lat. *generatio* (VUL), It. *generazione* (CEI, IEP), Sp. *generación* (CAB, R95).

³ William Miller (*Evidence...*, Teach Services, New York, 2005:4) afirma că Matei 24:34 „este marea piatră de poticnire pentru mulți”, pentru că înțeleg generația de acolo în sens cronologic. Miller preferă sensul de „neamul ales”, după 1 Petru 2:9, unde în KJV apare expresia *chosen generation*, însă pentru un alt termen grecesc (*génos*, nu *geneá*).

⁴ Meyer's NT Commentary, https://biblehub.com/commentaries/meyer/Matei_24:34.htm.

⁵ Arnold V. Wallenkampf, *Aparenta întârziere a lui Isus*, Editura Viață și Sănătate, Pantelimon, 2014: 49, 54, 56.

⁶ Prin comparație cu Isaia 3:13-14; 13:1,4-5; 19:1; Țefania 1:7,12,14; Zaharia 14:1, în contextul profetic despre „ziua Domnului”. William Miller respinge categoric teoria că, după Matei 24, Al Doilea Advent ar fi avut loc la distrugerea Ierusalimului (*op. cit.*, pp. 4-6).

⁷ Urmând interpretări ale unor texte biblice ca: 1 Petru 2:23; Filipeni 2:9; Daniel 7:13. Aceste versiuni escatologice diferite au fost numite în teologie, *escatologie realizată*, *escatologie inaugurată* și *escatologie care se autorealizează*.

⁸ C.S. Lewis, *The World's Last Night...*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960: 98. Lewis a notat că evangheliștii care au scris această afirmație „jenantă” s-au dovedit astfel fideli cuvintelor lui Isus, fiindcă ei nu ar fi avut niciun interes să inventeze o asemenea afirmație, punând-o în gura lui Isus.

⁹ Începând cu Johannes Weiss și Albert Schweitzer, această tendință a devenit cunoscută sub numele de *escatologie consecventă* (En. Wikipedia, „Consistent Eschatology”).

¹⁰ Emil Brunner, *Dogmatique*, vol. II: Labor et Fides, Geneva, 1965:297.

¹¹ Hermann Olshausen, *Biblical Commentary on the Gospels*, Clark's Foreign Theological Library, vol. X, Edinburgh, T&T Clark, London etc., 1848: 227-228; R.A. Knox, *A New Testament Commentary*, vol. I, London, 1952: 56; G. B. Caird, *The Apostolic Age* (Essex and London, 1955, 1958:189).

¹² C. M. Hays, *When the Son of Man Didn't Come: A Constructive Proposal on the Delay of the Parousia*, Augsburg Fortress, Minneapolis, 2016. O astfel de perspectivă ar putea fi numită escatologie condițional-consecventă.

¹³ Don Neufeld (“This generation shall not pass”, *Adventist Review*, 5 aprilie 1979, p. 6 (350)); Desmond Ford (Daniel 8:14, the Day of Atonement, and the Investigative Judgment, Euangelion Press, Casselberry, FL, 1980: 179-180; ed. online, p. 192). Soluția aceasta nu a fost luată în serios, probabil din cauza implicațiilor controverselor de atunci pe anumite teme adventiste istorice. În anii următori, au apărut interpretări complet opuse, cum ar fi a lui R.P. Lehmann (“Advent on ice?”, *Ministry*, noiembrie 1984).

¹⁴ J.S. Kidder (“‘This Generation’ in Matthew 24:34”, *Andrews University Seminary Studies* 21, 1983: 203-209), făcând o schemă chiasmatică interesantă, pornește de la premisa că generația din Matei 23:36 ar fi doar martoră a distrugerii templului (Matei 23:37-24:3), iar generația din Matei 24:34 ar fi martora Adventului și a sfârșitului lumii (Matei 24:30-33). Dar în lipsa unei precizări din partea lui Isus, nu avem niciun indiciu că ar fi vorba de generații diferite. Autori importanți care sunt de opinie asemănătoare: Jonathan Gallagher (“This Generation?”, *Ministry*, dec. 1989); R. Davidson, “This Generation Shall Not Pass” (Matt 24:34): Failed or Fulfilled Prophecy? (În *The Cosmic Battle for Planet Earth...*, ed. Ron du Preez and Jiří Moskala, 307-328, Andrews University, 2003).

¹⁵ E.G. White, *Hristos, Lumina lumii*, 628; Hans K. LaRondelle, “Did Jesus Intend to Return in the First Century?”, *Ministry* 56 (mai 1983): 10-13.

¹⁶ Profeția din Zaharia 14 vorbește despre ridicarea lui Dumnezeu în apărarea iudeilor, când va fi asaltul păgânilor asupra Ierusalimului, ceea ce va duce la sfârșitul lumii vechi și începutul unei lumi noi. Țefania vorbește despre un Ierusalim sortit distrugerii, în același timp cu pedepsirea tuturor popoarelor (Țefania 3:1,7-8).

¹⁷ După cum a argumentat bine Hans LaRondelle (“Viewpoint: The application of cosmic signs in the Adventist tradition”, *Ministry*, septembrie 1998), evenimentele din anii 1755, 1780, 1833, care la vremea lor au zguduit o parte a lumii, nu au fost totuși adevărata împlinire a profeției, deoarece au fost locale și naturale, nu universale și supranaturale. Această temă a fost prezentată și în Conferința Biblică din 1952. Adevărata împlinire a acestor semne va fi la sfârșitul timpului strămtorării (Apocalipsa 6:12-17).

¹⁸ Arnold V. Wallenkampf (*Aparenta întârziere*, Editura Viață și Sănătate, Pantelimon, 2014) scrie de asemenea, la pagina 16, că în anul 62 misiunea Evangheliei ar fi fost împlinită; dar la pagina 20 afirmă că „în numai câteva secole, creștinismul a cuprins tot imperiul” (!).

INIȚIAL, ISUS PLĂNUISE REVENIREA SA ÎN ACEEAȘI GENERAȚIE ȘI PUSESE LA DISPOZIȚIE TOT HARUL ȘI PUTEREA PENTRU CA EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI SĂ-ȘI ÎMPLINEASCĂ ROSTUL UNIVERSAL. NEREALIZAREA ACESTEI CONDIȚII – PREDICAREA EVANGHELIEI ÎN TOATĂ LUMEA – AVEA SĂ LUNGEASCĂ TIMPUL DE NECAZ, PE MĂSURA SCURTĂRII DRAGOSTEI.

GÂNDUL LUI ISUS

**SLUIRE
AUTENTICĂ
AUREL
NEAȚU**

**„SĂ AVEȚI ÎN VOI
GÂNDUL ACESTA,
CARE ERA ȘI ÎN
HRISTOS ISUS.”
(FILIPENI 2:5)**

Apostolul Pavel ne oferă, în Epistola către filipeni, patru exemple de oameni cu mintea supusă lui Dumnezeu: Isus Hristos (2:1-11), Pavel însuși (2:12-18), Timotei (2:19-24) și Epafrodit (2:25-30). Toți cei menționați se încadrează în categoria celor care nu s-au uitat la foloasele lor, însă Hristos este modelul complet, desăvârșit, idealul oricărui creștin care dorește să împlinească voia lui Dumnezeu. Și, cu siguranță, pentru zilele noastre, când oamenii se uită doar la foloasele lor și chiar creștinii au uitat modelul Domnului Isus, subiectul abordat de către apostol este mai actual decât oricând.

Gândul lui Hristos înseamnă să ai atitudinea pe care a avut-o El. La urma urmei, perspectivele sunt cele care determină rezultatul. Dacă gândirea este egoistă, acțiunile vor fi dezbinatoare și distructive. Iacov spune același lucru atunci când compară credința dinamică, practică, cu cea moartă, lipsită de fapte (Iacov 4:1-10). Din nefericire, de prea multe ori facem lucruri bune pentru că știm că așa trebuie, și nu pentru că suntem convinși. O atitudine bună, un comportament corect sunt de dorit din partea unui creștin, dar să ai gândul lui Hristos înseamnă că atitudinea este consecința unei convingeri, a gândurilor bune pe care Duhul lui Dumnezeu le-a așezat în mintea ta. „După roadele lor îi veți cunoaște”, spunea Domnul Isus.

Deși era egal cu Dumnezeu și avea în stăpânire totul, Isus nu a păstrat pentru Sine nimic din privilegiile pe care I le oferea statutul Său. Avea, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, toată lauda și gloria cerului, domnind peste întregul univers, totuși, în Filipeni 2:6, Pavel afirmă un fapt uimitor: Isus a renunțat la atributele divine, nu S-a gândit niciodată la Sine Însuși, ci întotdeauna S-a gândit la alții. Atitudinea Lui era cea a preocupării dezinteresate pentru ceilalți.

Ellen White declară: „Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui și să coboare de pe tronul universului, ca să poată aduce lumină celor cuprinși de întuneric și viață celor care pier” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 22).

Un lider creștin veritabil își va folosi privilegiile pentru a-i ajuta pe ceilalți; un om „mic” le va folosi

pentru a se promova pe sine. „Isus ar fi putut cobori de pe cruce, însă, dacă ar fi făcut astfel și S-ar fi salvat pe Sine, nu i-ar mai fi putut salva pe păcătoși” (Ellen White, *Chemați să fim diferiți*, p. 53).

Este interesant de observat contrastul dintre atitudinea lui Hristos (Filipeni 2:6) și cea a lui Lucifer, care a fost cândva un heruvim ocrotitor, aproape de tronul lui Dumnezeu (Isaia 14:12-15; Ezechiel 28:11-19), dar a dorit să ocupe tronul lui Dumnezeu! Lucifer a spus: „Voia mea”, iar Isus a spus: „Voia Ta”. Lucifer nu a fost mulțumit să fie o ființă creată, el a vrut să fie Creatorul! Isus era Creatorul, totuși El a devenit de bunăvoie om. Smerenia lui Hristos este o mustrare a mândriei lui Satana. Ne așteptăm ca oamenii neconvertiți să fie egoiști și neînțelecători, dar nu ne așteptăm la astfel de atitudini din partea celor care au experimentat dragostea lui Hristos și părtășia Duhului Sfânt (Filipeni 2:1-2). De mai mult de douăzeci de ori în Noul Testament, Dumnezeu ne învață cum să trăim „unul cu altul”. Trebuie să dăm întâietate celui alt (Romani 12:10), să ne susținem unul pe altul (1 Tesaloniceni 5:11) și să ne purtăm sarcinile unii altora (Galateni 6:2).

„Altul” este cuvântul-cheie din vocabularul creștinului care are mintea supusă Duhului lui Dumnezeu. Dar a te gândi la alții doar în sens abstract nu este suficient, trebuie să acționezi asemenea Domnului Isus. Să recapitulăm pașii ascultării, ai umilinței, făcuți de Isus: a renunțat la atributele divine, a devenit om prin întrupare, a fost slujitorul tuturor, S-a jertfit pentru salvarea noastră, trecând de la cer la pământ, de la slavă la rușine, de la stăpân la servitor, de la viață la moarte, „și încă moarte de cruce”.

Să-ți folosești privilegiile pentru a-i ajuta pe alții, să fii smerit, să lași la o parte orgoliul, să slujești celor de lângă tine și să fii dispus chiar să plătești un preț, acesta este gândul lui Hristos. Și dacă acestea lipsesc, slujirea, din nefericire, înseamnă doar vorbe, poate frumoase, dar lipsite de valoare înaintea lui Dumnezeu și de niciun folos celor în nevoie. Este alegerea noastră să-L urmăm pe Isus în tot adevărul, dând o mărturie puternică lumii acesteia printr-o viață curată, supusă lui Dumnezeu, prin puterea și călăuzirea Duhului Sfânt. ■

Aurel Neațu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

EROI DIN BIBLIE

A. Alege varianta corectă – În textele de mai jos aveți de ales doar una dintre cele trei variante care sunt puse între paranteze:

a) Mai era acolo și o prorociță, (Maria, Ana, Rut) fata lui (Fanuel, Ioan, Marcu) din seminția lui (Moise, Așer, Timotei). Ea era foarte înaintată în vârstă și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei. Rămasă văduvă și fiind în vârstă de optzeci și patru de ani, (Rut, Estera, Ana) nu se depărta de Templu și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni.

A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului. (Luca 2:36-38)

b) (Ana, Maria, Lidia) s-a sculat chiar în zilele acelea și a plecat în grabă spre munți, într-o cetate a lui (Corint, Iuda, Israel). A intrat în casa lui (Barnaba, Zaharia, Timotei) și a urat de bine (Augustei, Elisabetei, Esterei). Cum a auzit (Elisabeta, Augusta, Estera) urarea (Anei, Mariei, Lidiei) i-a săltat pruncul în pântece, și (Elisabeta, Augusta, Estera) s-a umplut de Duhul Sfânt. Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tale. (Luca 1:39-42)

B. Alege cartea în care apar aceste personaje feminine:

- a) ABIGAIL**
 - Efeseni
 - Luca
 - 1 Samuel
- b) BAT-ȘEBA**
 - 1 Timotei
 - 1 Împărați
 - 1 Ioan
- c) LEA**
 - Geneza
 - Matei
 - Luca
- d) FECIOARA MARIA**
 - 1 Corinteni
 - Geneza
 - Luca

C. Completează chipul lui Isus și pe cele ale copiilor.

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ
ASISTENȚĂ
ȘI MISIUNE SOCIALĂ

Slujire din inimă

10 - 12 APRILIE 2020

"...cu toată inima..."
(Luca 10:27)

INVITAȚII:

Paolo Benini
Dana Borcea
Florian Ristea

Cei interesați de eveniment
sunt invitați să se înscrie la adresa:
uadventus.ro/conventieNAMS2020

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
UNIVERSITY OF ADVENTISM

ADRA

ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS

15 - 17 mai 2020

Invitat

Clifford Goldstein,
scriitor și redactor Hope Channel

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Pentru participare la eveniment
înscrie-te la adresa
www.uadventus.ro/zileleua2020

Un număr limitat de tineri pot beneficia
de cazare și masă gratis conform punctajului obținut
la completarea formularului de înscriere.

Informații suplimentare
0753 142 622
secretariat@uadventus.ro

"O bună definiție a adevăratei educații
înceamnă dezvoltarea armonioasă a
tuturor facultăților— o pregătire deplină
și adecvată pentru această viață și
pentru viața viitoare."

E. G. White, Educație, p.2

56874